Prima mea lectură

CLEO

O PISICUȚĂ CURIOASĂ

PESTE
2 MILIOANE
DE EXEMPLARE
VÂNDUTE!

Holly Webb

Prima mea lectură

CLEO

O PISICUȚĂ CURIOASĂ

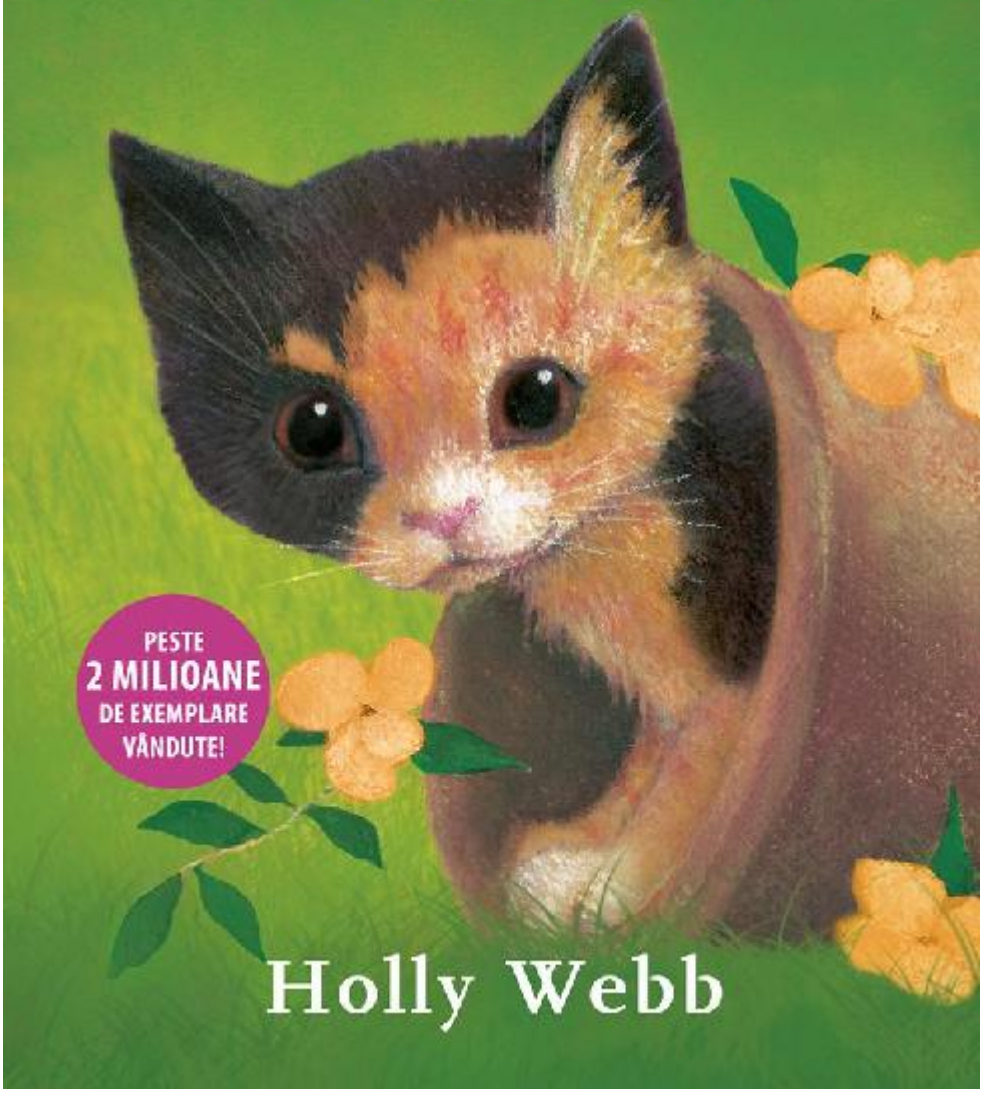

PESTE 2 MILIOANE DE EXEMPLARE VÂNDUTE!

Holly Webb

Prima mea lectură

CLEO

O PISICUȚĂ CURIOASĂ

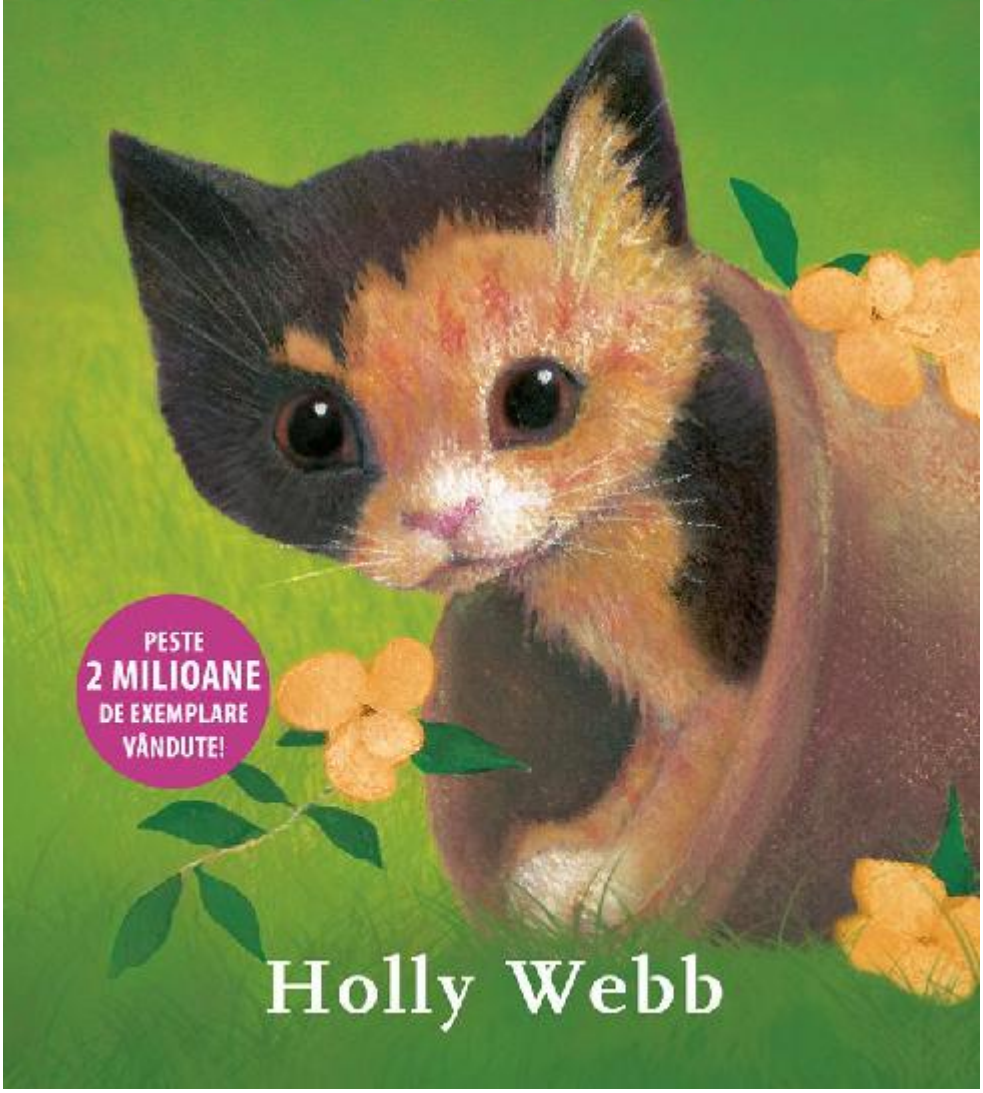

PESTE 2 MILIOANE DE EXEMPLARE VÂNDUTE!

Holly Webb

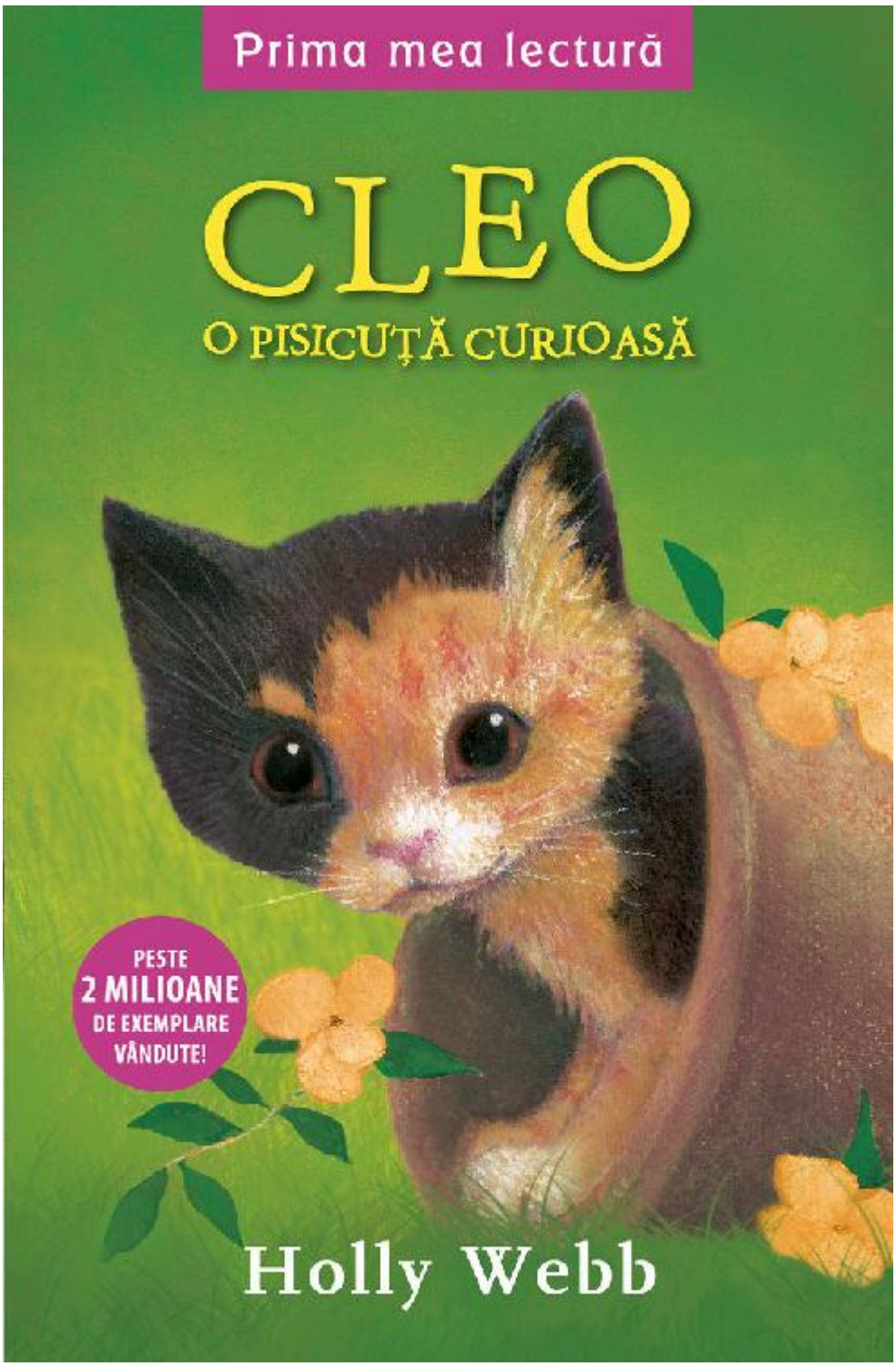

Capitolul unu

Capitolul doi

Capitolul trei

Capitolul patru

Capitolul cinci

Capitolul șase

Capitolul șapte

Capitolul opt

cleo,

o pisicu}| curioas|

The Curious Kitten

Holly Webb

Text copyright © 2016 Holly Webb Copyright ilustrații © 2016 Sophy Williams Ediție publicată prin înțelegere cu Stripes Publishing Ltd., Londra

Editura Litera

O.P. 53, C.P. 212, sector 4, București, România tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372

e-mail: comenzi@litera.ro

Cleo, o pisicuță curioasă

Copyright © 2018, 2020 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate Traducere din limba engleză: Justina Bandol
Editor: Vidrașcu și fiii Redactor: Irina Ilie Copertă și prepress: Andreea Apostol

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Cleo, o pisicuță curioasă / trad. Justina Bandol – București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-3033-9

ISBN EPUB 978-606-33-5132-7

I. Bandol, Justina

82–93–34=135.1

778.534.6

Holly Webb

CLEO,
O PISICUȚĂ CURIOASĂ

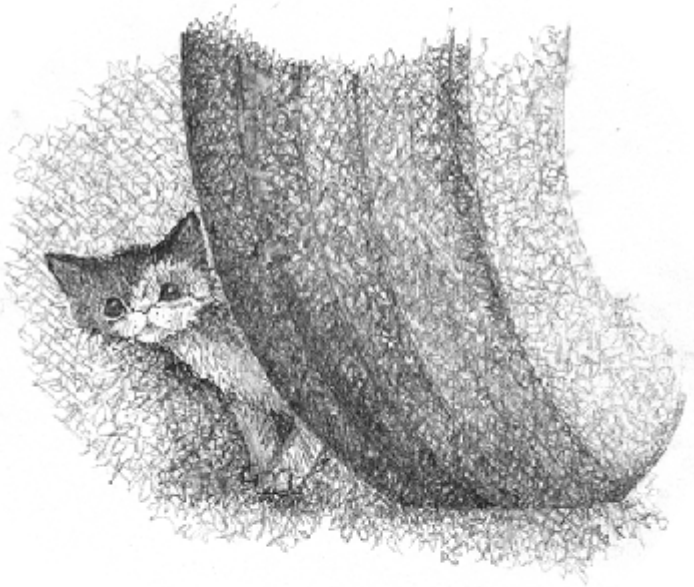

Ilustrații de Sophy Williams

Traducere de Justina Bandol

LITERA
București
2020

Pentru George

Capitolul unu

Amber dădu mingiuţa zornăitoare de-a dura pe hol şi râse încetişor când Cleo se repezi după ea, alunecând pe podeaua de lemn. Îi plăcea nespus că pisicuţa era atât de fascinată de minge.

Mama ei deschise uşa bucătăriei şi scoase un ţipăt înăbuşit: fusese cât pe ce s-o calce pe Cleo.

– Ah, dulceaţă! Era să-ţi dau un picior. Te-am lovit?

Dar Cleo nu părea nici măcar să fi observat. Prinsese în sfârşit mingiuţa şi se rostogolea în toate părţile cu ea, mârâind înverşunată.

– Nu cred că mingea aia mai iese vie dintre lăbuţele ei, observă mama, zâmbind. Amber, ţi-ai pus în ordine creioanele şi lucrurile noi pentru şcoală? Ţi-ai făcut ghiozdanul?

Fetiţa încuviinţă din cap.

– Totul e gata, zise ea şi se ridică, aruncând priviri îngrijorate de la mama ei la pisicuţă. Mami, ce-o să facem cu Cleo cât timp sunt la şcoală?

– Cum adică, ce-o să facem?

Mama părea nedumerită.

– Mă tem să nu se plictisească, spuse Amber. Până acum n-a rămas prea multă vreme singură, nu?

Familia ei o luase pe Cleo de la un adăpost local pentru animale chiar la începutul vacanţei de vară. Amber tânjea de multă vreme după o pisicuţă, şi părinţii ei se învoiseră în sfârşit. Împreună cu ei şi cu Sara, sora sa mai

mare, fetiţa petrecuse ore întregi pe canapea, uitându-se pe site-ul adăpostului. Dar, de îndată ce văzuse fotografia lui Cleo cu fraţii şi surorile ei, ştiuse că pe ea o va alege. Nu văzuse niciodată o pisică atât de frumoasă. Avea o culoare cu totul neobişnuită – era în cea mai mare parte roşcată, dar cu pete mari negre şi cu urechi tot negre enorme, de-ai fi zis că-i crescuseră mult mai repede decât restul corpului.

Amber se jucase toată vacanţa cu ea. Era incredibil câte jocuri pline de viaţă putea să inventeze o pisicuţă cu numai o bucăţică de sfoară. Sau cu o pană. Sau cu florile de plastic de pe papuci… Fetiţei avea să-i fie foarte dor de ea de acum înainte – şi presimţea că şi Cleo avea să-i ducă dorul. Deşi pisicuţa era, oficial, animalul întregii familii şi toată lumea voia să se joace cu ea, Amber îi purta cel mai mult de grijă. Îi plăcea foarte mult s-o hrănească şi să-i aducă mereu apă proaspătă – aşa simţea că pisicuţa îi aparţine un pic mai mult ei.

– Până acum, eu şi Sara am fost mai tot timpul acasă şi ne-am jucat cu ea, continuă Amber.

– Ah, acum am înţeles! spuse mama, strângând-o la piept. O să se descurce, draga mea. Ştii că pisicile sunt destul de independente. Şi gândeşte-te cât timp petrece Cleo dormind! O să-şi păstreze cheful de joacă pentru orele când suntem toţi acasă. În orice caz, eu am să fiu aici o parte din timp. Cleo poate să mă mai înveselească atunci când am de corectat zeci de extemporale!

– Da, cred că da, se învoi Amber, cu o undă de îndoială în glas.

Cleo dormea într-adevăr mult timp. Era încă mică şi nu părea să se priceapă să-şi economisească energia. Alerga în toate părţile până când rămânea pur şi simplu fără putere şi atunci cădea lată, într-o grămăjoară de blăniţă roşcată. Amber se simţea mereu înduioşată s-o vadă trântindu-se pe spate, cu lăbuţele în aer!

Scoase mingiuţa dintre gheruţele pisicii şi o dădu iar de-a rostogolul pe hol.

– Mi-e teamă să nu se plictisească şi, de plictiseală, să nu descopere vreo metodă de a ieşi în grădina din faţă. Ştii că i se pare locul cel mai interesant

de pe lume numai pentru că n-o lăsăm să se ducă acolo. Ieri, când a venit poştaşul cu un pachet, a fost iarăşi cât pe ce să evadeze.

Mama ei se strâmbă.

– Nu ştiu dacă avem prea mult de ales, draga mea. Va trebui pur şi simplu să fim atenţi să nu se strecoare în curtea din faţă. Cred că, oricum, zgomotul maşinilor o s-o descurajeze să iasă pe stradă.

Mama ei nu părea însă foarte convinsă de ceea ce spunea, şi Amber oftă. Pisica unuia dintre vecinii lor fusese călcată de o maşină şi rănită grav, şi fetiţa nu putea suporta gândul că şi lui Cleo i s-ar putea întâmpla acelaşi lucru. În mod cert, pisicuţa lor era foarte inteligentă, dar puii nu se remarcau niciodată prin cuminţenie. Dacă ar fi văzut ceva interesant pe cealaltă parte a străzii, Cleo aproape sigur ar fi luat-o la fugă într-acolo. Şi, din păcate, Amber nu putea s-o înveţe să se uite mai întâi după maşini.

Cleo adulmecă ghiozdanele de pe hol plină de curiozitate. Astăzi părea o zi deosebită. Toată lumea se agita în toate părţile. Pisicuţa ţâşni în spatele unui ghiozdan, căci Sara trecu grăbită, cât pe ce s-o calce pe coadă. Se ghemui în locul acela ferit, uitându-se cum cele două surori se repezeau pe scări în sus şi-n jos, după lucruri pe care le uitaseră. Mama lor le aştepta pe hol, aruncând din când în când o privire la ceas.

– Haideţi, fetelor! Credeam că totul e gata de aseară! Trebuie să mergem – am o şedinţă înainte de ore.

– Eu sunt gata. Amber sări de pe penultima treaptă şi se uită în jur, după ghiozdan şi pantofi. Voiam doar să iau o poză de-a lui Cleo, să le-o arăt prietenelor mele. N-a văzut-o încă nimeni în afară de Maisie şi Lila, care au venit la mine.

– Şi eu sunt gata, spuse Sara, oftând. Nici nu-mi vine să cred că mergem iar la şcoală – am impresia că suntem abia la începutul vacanţei. Şi toată lumea spune că în clasa a opta o să avem mult mai multe teme.

Şcoala Sarei nu era prea departe de casă, dar, de obicei, dimineaţa o duceau mama şi Amber cu maşina, iar după-amiaza se întorcea pe jos cu prietenele ei.

– Nu cred c-o să vă dea cineva prea multe teme în prima zi, răspunse mama. Haideţi! Luaţi-vă lucrurile şi urcaţi în maşină!

Cleo deschise gura şi scoase un mieunat subţire de surpriză: rucsacul din faţa ei dispăruse. În clipa următoare însă îşi dădu seama: uşa de la intrare

era deschisă!

– Ah, Cleo, nu! Sara, prinde-o! strigă Amber.

Ea tocmai îşi îndesa ultimele lucruri în ghiozdan şi în plasa cu haine de sport şi nu apucase să-şi pună decât un singur pantof.

Sara se lăsă pe vine, încercând să blocheze trecerea pisicuţei, dar Cleo se strecură agilă pe lângă mâinile ei întinse şi, din câteva salturi, fu la uşă.

În timp ce sărea în josul treptelor de la intrare simţi imediat mirosurile diferite de afară şi se repezi să cerceteze tomberoanele pe roţi. Nu reuşise să iasă în curtea din faţă decât de vreo două ori în viaţa ei şi acum voia să pornească în explorare.

– Ai prins-o?

Amber veni lângă sora ei.

– Nu, a fost prea iute! se scuză Sara, dezamăgită. Scuze! Cred că s-a dus în spatele tomberoanelor. Hai, Cleo! Vino-ncoace!... Pis-pis-pis!

Mama oftă.

– Ai zice că ştie exact când ne grăbim. Amber, crezi că poţi s-o prinzi? Încearcă să n-o laşi să se ducă sub maşină – o să dureze prea mult s-o scoatem de acolo.

Amber se ghemui lângă pubele. Pisicuţa ajunsese în răzorul de flori şi se uita la ea dintre muşcate, cu ochi verzi şi rotunzi. Nu înţelegea de ce era aşa o mare problemă că se afla aici, în timp ce, dacă ieşea prin uşiţa pentru pisici în grădina din spate, nimănui nu părea să-i pese. Aruncă o privire în jur, zărind trotuarul şi, dincolo de el, strada. Dinspre ea veneau mirosuri interesante – de alte pisici şi de tot felul de lucruri. Dar maşinile care treceau în goană erau atât de zgomotoase, încât Cleo nu îndrăznise niciodată mai mult decât să tragă cu ochiul la ele de după marginea gardului de cărămidă. Ar fi vrut însă. Ar fi vrut să ajungă acolo. Şi până la urmă avea să reuşească.

– Vino-ncoace!

Amber se repezi printre flori şi o înhăţă, şi Cleo se ghemui în puloverul ei de şcoală. Nu-i displăcea faptul că fusese prinsă, ba dimpotrivă. Mai ales pentru că Amber îi dădea întotdeauna câteva gustări speciale când o aducea înăuntru.

Cleo ieşi prin deschizătura pentru pisici şi scutură supărată din urechi. Nu-i plăcea felul cum uşiţa se închidea cu un pocnet în spatele ei – întotdeauna o speria. Se linse pe blana albă de pe partea din faţă a corpului până simţi că se mai linişteşte şi apoi porni cu paşi leneşi pe terasă. Grădina era scăldată în lumină, şi prin tufele de levănţică rătăceau albine pântecoase. Auzea

chiar o pasăre foşnind printre frunzele mărului din capăt. Şi totuşi, curtea din spate nu mai părea la fel de atrăgătoare ca de obicei.

Se aşeză pe terasă, simţind pe blăniţă soarele cald al după-amiezii şi întrebându-se ce să facă. Dormise cea mai mare parte a dimineţii şi acum avea chef de joacă. Mama lui Amber lucra la calculator şi o mângâiase puţintel, dar, când Cleo încercase să sară pe tastatură, o alungase. Pisicuţa era obişnuită să se joace cu Amber, şi acum îi era dor de ea. De una singură nu i se părea la fel de interesant. Putea să încerce să sară după pasărea aceea din măr sau să se furişeze pe sub tufele de lavandă şi să dea cu laba după albine, dar niciodată nu părea să prindă nimic... Când avea să se întoarcă Amber?

Apoi urechile i se lipiră de spate, şi Cleo ţâşni în picioare, mergând cu paşi ţepeni spre băncuţa de lângă zidul grădinii. Amber ieşise prin curtea din

faţă. Poate era undeva prin apropiere. Dacă sărea pe băncuţă, distanţa până sus pe zid nu mai era atât de mare...

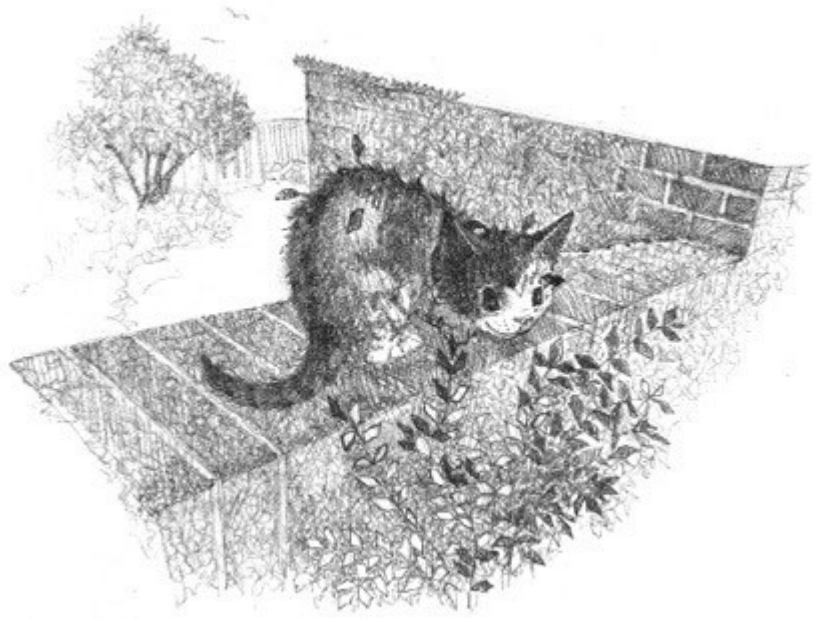

Cleo dădu din funduleţ şi făcu un salt de pe braţul băncii în hăţişul de crenguţe de iasomie care îmbrăca gardul de cărămidă. Se agăţă cu ghearele, se căţără şi reuşi să urce pe zid. Jumătate din blăniţă i se zbârlise şi era plină de frunzuliţe verzi, dar nu mai conta. Era aproape sigură că zidul acesta ocolea casa până la curtea din faţă, unde probabil avea s-o găsească pe Amber.

Păşi pe coama zidului, apoi pe acoperişul plat al garajului. Sări din nou pe zid, care continua până în dreptul grădinii din faţă. Trebui să-şi facă loc cu grijă prin plantele înalte care creşteau pe lângă el, dar în cele din urmă se trezi în curtea din faţă, unde zidul era mai jos şi pe jumătate ascuns de tufişuri. Cleo se strecură printre ramuri, privind spre stradă.

– Cleo!

Pisicuţa scoase puţin capul din hăţiş şi o zări pe Amber venind în fugă pe trotuar către ea, cu ghiozdanul săltând în spate. Cleo se ridică în picioare şi începu să toarcă, arcuindu-şi mândră spatele. Avusese dreptate! Amber era într-adevăr aici! Avea să vadă că pisicuţa ei fusese fată deşteaptă şi urcase pe gard. Cleo începu să toarcă şi mai tare şi dădu să-şi frece capul de umărul lui Amber.

– Ah, Cleo! murmură fetiţa cu căldură, eşti atât de năzdrăvană! Cum ai ajuns aici? Mami, ia uite!

– Cleo! Venind din spate, mama rămăsese cu ochii ţintă la pisicuţă. Să ştii că nu s-a strecurat afară când am plecat de acasă să vin după tine, sunt absolut sigură. A fost în casă în după-amiaza asta, ştiu precis. A încercat să se aşeze pe calculator când lucram.

În timp ce mama ei se ducea să descuie uşa casei, Amber luă cu blândeţe pisicuţa de pe creasta zidului şi şi-o lipi de umăr.

– Asta înseamnă că a ocolit casa singură, spuse ea, ridicând privirea către gardul grădinii. Dar n-are cum să... Zidul ăsta e prea înalt pentru ea, şi apoi ar fi trebuit să meargă pe acoperişul garajului!

Cleo se uită şi ea în sus la gard şi îi toarse încet la ureche.

Capitolul doi

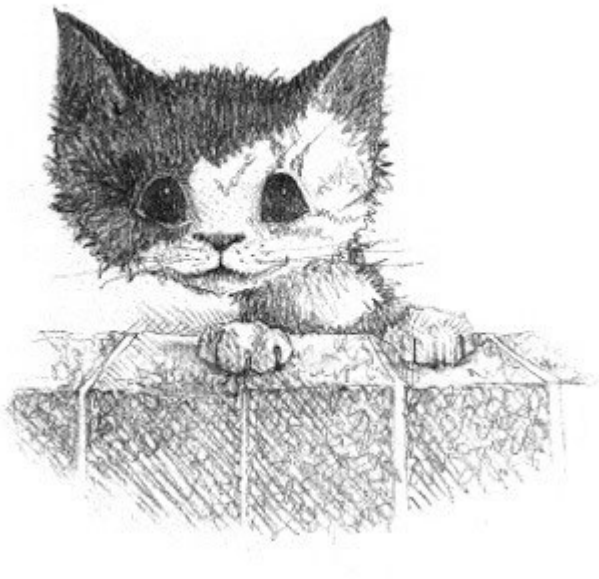

Acum, după ce găsise modalitatea de a urca pe zidul grădinii, pisicuţa abia aştepta să încerce din nou. Amber avea teme de făcut – lucru cu totul nedrept, i se părea ei, în prima zi de şcoală. O lăsă pe Cleo să-şi soarbă laptele, sperând că, după ce-şi termina lecţiile, avea să vină şi s-o găsească. Dar Cleo îşi făcuse alte planuri, şi, când tatăl lui Amber se întoarse de la serviciu, pisicuţa îl aştepta torcând pe alee.

– Nu aici ar trebui să fii, domnişoară. Te-ai furişat? Hai, vino! Tatăl deschise uşa casei şi strigă: Ia uitaţi pe cine am găsit!

Amber şi Sara priviră în jos peste balustrada de la etaj.

– O, nu! Iar era în curtea din faţă? Amber se grăbi în jos pe scară şi o luă pe Cleo în braţe. Înseamnă că sigur a învăţat să urce pe zid. Mami zicea că a mai urcat şi înainte, dar eu am crezut că s-a strecurat afară fără s-o vadă ea. Când am venit acasă era pe zidul din faţă!

– Acum era în curte. Tatăl se întoarse şi se uită la Amber în timp ce-şi atârna haina în cuier. Nu cred c-o să păţească nimic.

– Dar strada? Amber oftă îngrijo-rată şi apoi râse când Cleo dădu cu capul de bărbia ei. Ah, Cleo, vrei să-mi dai de înţeles să nu-mi fac griji?

– Ce mai face Cleo? întrebă Maisie, prietena lui Amber, după vreo două zile, zărind fotografia pe care Amber o lipise pe coperta agendei. A mai învăţat vreo mişcare?

Amber îi povestise despre jocurile pe care le inventase cu Cleo.

Fetița își dădu ochii peste cap.

– O grămadă! A învăţat să se caţăre pe zidul din spatele grădinii şi pe urmă pe acoperişul garajului, până în curtea din faţă.

Lila se aplecă peste masa la care stăteau toate trei.

– De ce? Ce-i aşa interesant în curtea voastră din faţă?

– Cine ştie? oftă Amber. Dar problema e că noi stăm la stradă. Avem o vecină foarte drăguţă, doamna Susan, a cărei pisică a fost lovită de o maşină anul trecut şi s-a întors acasă cu un picior rupt. A trebuit să fie operată şi i-au reparat osul cu nişte şuruburi metalice. Iar pe urmă a trebuit să stea în cuşcă două luni, ca să nu se sprijine în el.

– Dar asta n-o să i se întâmple lui Cleo, spuse Lila, încercând s-o liniştească.

– Nu se ştie. Amber îşi trecu degetul peste mustăţile pisicii din fotografie – erau foarte albe şi distanţate, aproape ca un evantai. E prea mică şi nu ştie ce sunt maşinile. Cei care stau peste drum de noi au început săptămâna asta să-şi construiască ceva în curte. Mi-a spus mama. A zis că s-ar putea să fie dificil să ieşim cu maşina de pe alee din cauza dubelor şi a materialelor cu care vin zidarii. Aşa că strada o să fie mult mai aglomerată o vreme.

– Sunt sigur că n-ai de ce să-ţi faci griji... se auzi o voce sfioasă.

Amber se uită peste masă, uimită. Cele două clase din anul lor fuseseră din nou amestecate şi nu-l cunoştea foarte bine pe George. El fusese întotdeauna în cealaltă clasă. Nu-l văzuse nici în drum spre şcoală, aşa că bănuia că nu locuieşte prea aproape. Fuseseră puşi la aceeaşi masă în ultima săptămână, dar George rămăsese până acum mai mult tăcut.

– Motanul mamei mele – noi îi spunem Piratul – se plimbă pe strada noastră toată ziua şi uneori chiar o traversează. Dar e foarte atent. Pun pariu că şi pisicuţa ta o să înveţe ce are de făcut.

– George are dreptate, fu de acord Lila. Pisicile sunt animale inteligente. Sunt sigură că Cleo o să înveţe să treacă strada fără probleme.

– Poate, spuse Amber.

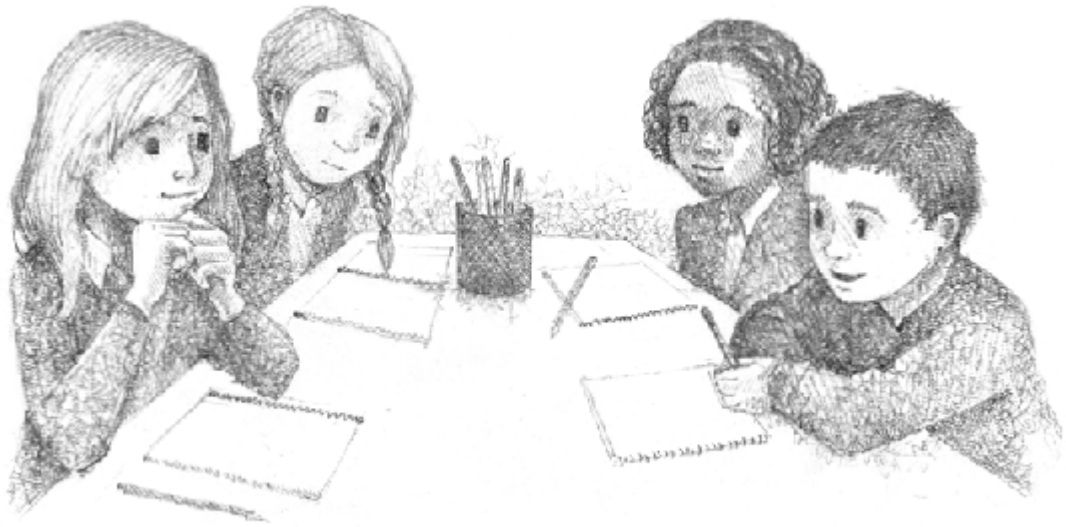

Îi plăcea foarte mult când Cleo era curioasă – pentru că jocurile lor erau şi mai plăcute. Dar asta însemna şi că pisicuţei îi plăcea să cerceteze peste tot. Oftă în sinea ei, chiar când doamna Evans le ceru să lase vorba şi să se pregătească de lecţie. Îşi făcea probabil prea multe probleme – lucru de înţeles, pentru că era primul lor animal de casă. Nu-şi putea înăbuşi însă sentimentul sâcâitor că pisicuța ei era prea curioasă ca să nu păţească până la urmă ceva.

Cleo stătea ghemuită pe zidul din faţă al grădinii, scrutând strada de sub un vrej de trandafir căţărător şi uitându-se cu atenţie la muncitorii care lucrau peste drum. Dintr-un camion mare unde era instalată, o macara ridica paleţi uriaşi cu cărămizi. Erau apoi două dube şi o mulţime de oameni care făceau drumuri de la ele până la casă. Cleo voia să ajungă mai aproape, ca să vadă ce se întâmplă.

Între ea şi toată această forfotă era însă strada, şi pisicuţei nu-i plăceau maşinile care mugeau şi mârâiau trecând în viteză pe lângă ea. Cu o zi în urmă, după câteva alte zile de explorat prin curtea din faţă, Cleo se aventurase până la urmă pe trotuar. La început stătuse pur şi simplu lângă poartă, zgribulindu-se de fiecare dată când trecea în goană prin faţa ei câte o maşină. Dar toate păreau să rămână pe pavaj, şi pisicuţei i se păruse până la urmă că era în siguranţă acolo unde era.

Se târâse pe la poalele gardului, cât mai departe de stradă. Apoi o maşină trecuse în viteză foarte aproape de trotuar, şi Cleo simţise duruitul asfaltului sub tălpi şi mirosul de gaze de eşapament şi se năpustise înapoi în grădină.

Nu se simţea încă suficient de curajoasă să traverseze strada şi să cerceteze activitatea neobişnuită care se desfăşura vizavi. Se dădu în spate între două tufişuri, căci o altă dubă venea huruind pe stradă. Doar că, de data asta, duba se opri la bordură pe partea ei.

Cleo se zbătu să iasă dintre tulpinile groase. Mustăţile îi zvâcneau. Şoferul coborî din maşină – pisicuţa îi văzu cizmele grele pe partea cealaltă a dubei, ocolind-o. Apoi omul deschise uşile din spate şi scoase dinăuntru o cutie, pe care o cără peste drum până la casa cea interesantă.

Aproape fără să-şi dea seama, Cleo ieşise pe trotuar şi păşea agilă spre carosabil. Duba era nouă şi atrăgătoare, şi ea voia să vadă ce e înăuntru.

Şoferul se întoarse. Cleo se retrase şi se făcu mică în tufa lată de cerceluşi din faţa curţii vecine. Amber şi Sara încercau întotdeauna s-o prindă când ieşea în faţa casei, aşa că nu voia ca omul acesta s-o prindă şi s-o împiedice să inspecteze mai departe.

Dar şoferul nici măcar n-o observase. Descărcă pur şi simplu o altă cutie şi traversă din nou strada, lăsând deschise uşile din spate ale dubei.

Încercând să iasă din tufişuri, Cleo se opri brusc. Zgarda i se prinsese în tulpinile sârmoase, şi ea se smuci enervată. Nu-i plăceau deloc zgărzile. Din cauza mişcării bruşte, încuietoarea i se deschise, şi ea clătină tare din cap,

bucuroasă că era liberă. Apoi ieşi repede de sub tufe, scuturându-şi frunzele uscate din blăniţă.

Adulmecă pe lângă cauciucurile dubei şi apoi se întinse şi-şi puse labele din faţă pe treapta din spate. În portbagaj erau o mulţime de cutii şi saci uzaţi, o folie mare de plastic împăturită şi tot felul de alte lucruri palpitante. Plus unghere întunecoase şi mirosuri numai bune de adulmecat. Pisicuţa sări în sus, agăţându-se de podeaua maşinii şi zvârcolindu-se să-şi aducă labele din spate pe scăriţă, şi reuşi să se caţăre înăuntru. Interiorul era prăfuit, ceea ce o făcu să strănute, dar n-o descurajă. Se strecură precaută mai departe şi se frecă de una dintre cutii. Îi plăcea locul acesta şi voia să-l marcheze.

Deodată, afară răsună un strigăt şi se auziră paşi care se apropiau. Cleo încremeni, turtindu-şi urechile pe spate. Ce se petrecea? Venea oare cineva s-o alunge de aici? Se retrase cu spatele între cutie şi un morman de saci şi se uită cu ochi mari cum uşile din spate ale dubei se închideau cu un pocnet.

Era prizonieră.

Capitolul trei

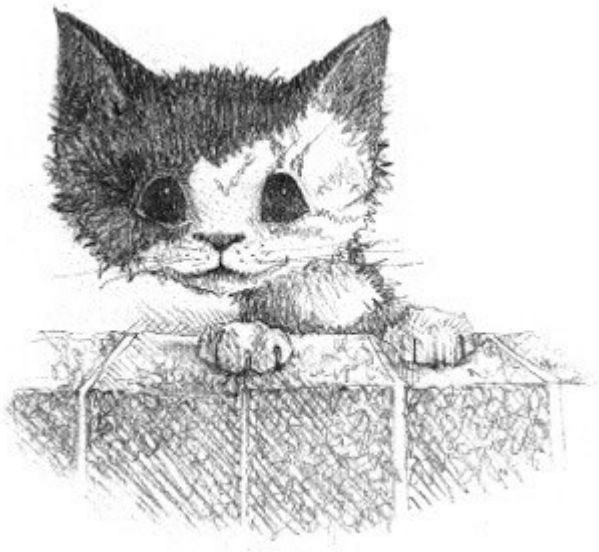

Amber se întoarse către mama ei, zâmbind uşurată.

– În sfârşit! Cleo nu e în curtea din faţă. Probabil azi s-a hotărât să rămână în spatele casei.

Mama dădu din cap.

– Poate s-a plictisit deja de ce a văzut nou.

Şi totuşi, Amber se simţea puţin necăjită că pisicuţa nu venise repede să le întâmpine când intraseră în casă. De fiecare dată când fusese plecată în timpul vacanţei de vară, Cleo venise s-o salute la întoarcere. De îndată ce auzea uşa trântindu-se, se năpustea de sus, din camera lui Amber, unde dormea pe patul ei. Alteori stătea pe pervazul ferestrei de la camera de zi, aşteptând să vadă maşina.

Casa părea ciudat de tăcută şi de goală fără micul ghem de blană care se învârtea pe la picioarele ei.

– Cleo! strigă Amber în susul scărilor. Cleo, unde eşti?

Mama închise uşa din faţă şi privi în jur cu uimire.

– Nu-i aici? De obicei e disperată de foame când ne întoarcem de la şcoală.

– Ştiu... spuse Amber. Cleo! Cleo!

Se grăbi să traverseze bucătăria şi să iasă în grădina din spate. Dar nicio pisicuţă nu veni în fugă prin iarbă s-o întâlnească. Curtea era goală şi nemişcată, doar câteva păsări ciripeau în copaci.

Amber se întoarse cu paşi neliniştiţi înapoi.

Mama ei tocmai deşerta o pungă cu mâncare pentru pisici în castronul lui Cleo şi ridică privirea când o auzi intrând. Puse punga jos, cu o expresie gânditoare pe chip.

– N-ai găsit-o? întrebă.

Fetiţa scutură din cap.

– Foarte ciudat. Du-te şi vezi sus, Amber! Poate a rămas închisă în vreun dormitor.

Amber zâmbi.

– La asta nu m-am gândit! Sper că n-a făcut un dezastru în camera Sarei. Alaltăieri, Sara s-a supărat rău când Cleo i-a răsturnat toată cutia cu elasticele de păr.

Se repezi în sus pe scări, dar toate uşile dormitoarelor erau deschise larg. Verifică şi dulapul din capătul palierului, pentru orice eventualitate, dar pisicuţa nu era acolo... Şi nici în şifonierul Sarei, nici în al ei, nici în al părinţilor. Nu era nicăieri.

– Mami, nu ştiu unde poate să fie, spuse Amber, dând buzna înapoi în bucătărie.

Se străduia din toate puterile să nu plângă, pentru că mama ei ar fi spus că nu făcea decât să se ambaleze fără motiv. Dar ei nu i se părea deloc că n-ar avea motiv. Cleo nu ratase până acum nicio masă.

Mama o luă pe după umeri.

– Stai puţin jos, bea ceva şi hai să ne gândim!

Îi dădu un pahar cu suc de fructe şi o împinse uşurel pe un scaun.

– Cleo era aici chiar înainte de prânz, când am plecat eu la şcoală. Ştim că în ultima vreme e mai aventurieră şi vine pe gard până în curtea din faţă. Probabil s-a dus pur şi simplu ceva mai departe decât până acum. La urma urmei, ai început să mergi la şcoală abia de o săptămână. Cleo nu ştie încă exact la ce oră te întorci, nu? Iar faptul că eu lucrez la diferite ore din zi probabil o încurcă şi mai tare.

– Cred că da...

– Bănuiesc că se va întoarce cât de curând, miorlăind să-i dăm mai repede de mâncare.

Amber încercă să zâmbească, dar nu prea izbuti.

Cleo stătea ghemuită pe teancul de saci vechi, mieunând neliniştită. Nu înţelegea de ce uşile se închiseseră atât de brusc. Tot ce ştia era că acum nu mai putea ieşi. Începu să-şi facă drum cu grijă printre cutii, înapoi spre uşi.

Poate, când ajungea mai aproape de ele, avea să găsească o cale de scăpare. În casă, când împingea cu lăbuţa vreo uşă, se mai întâmpla ca aceasta să se deschidă. Deşi nu întotdeauna... Se ridică pe labele din spate şi zgârie metalul cu gheruţele. Dar uşile erau închise.

Se auzi un huruit de motor şi apoi, brusc, duba ţâşni înainte, iar Cleo, împinsă de inerţie, fu dată peste cap şi scoase un scâncet înspăimântat. Mersese cu maşina doar de câteva ori, când fusese adusă acasă de la adăpost şi când o duseseră la medicul veterinar. Întotdeauna însă stătuse într-un coş confortabil, căptuşit cu o pătură. Alunecă pe podeaua dubei, care se desprindea de bordură, şi mieună cu disperare. Nu aşa îşi imaginase că aveau să se petreacă lucrurile.

Se înghesui în spaţiul îngust şi întunecat de sub un dulap de unelte. Abia dacă încăpea, dar se simţea mai în siguranţă. Aici n-o putea ajunge nimic. Se lipi de peretele rece al dubei şi aşteptă.

Într-un sfârşit, maşina păru să încetinească şi apoi se opri cu o zguduitură. Motorul gălăgios încetă să mai huruie, deşi pisicuţa îşi simţea urechile încă bâzâind. Urmară un scrâşnet şi un zăngănit, şi uşile se deschiseră. Cleo îşi scoase cu grijă botul afară din spaţiul îngust şi încercă să vadă ce se întâmplă. Adulmecă izul de aer proaspăt venind prin uşile deschise şi imediat dădu să se repeadă către ele. Dar în jur era un vacarm! Cleo se trase iute înapoi în ascunzătoare chiar în clipa când o cutie uriaşă alunecă pe lângă ea cu un scrâşnet metalic. Pisicuţa fu străbătută de un fior. Dacă se mişcau şi alte cutii în timp ce ea fugea spre uşă? Trebuia totuşi să încerce.

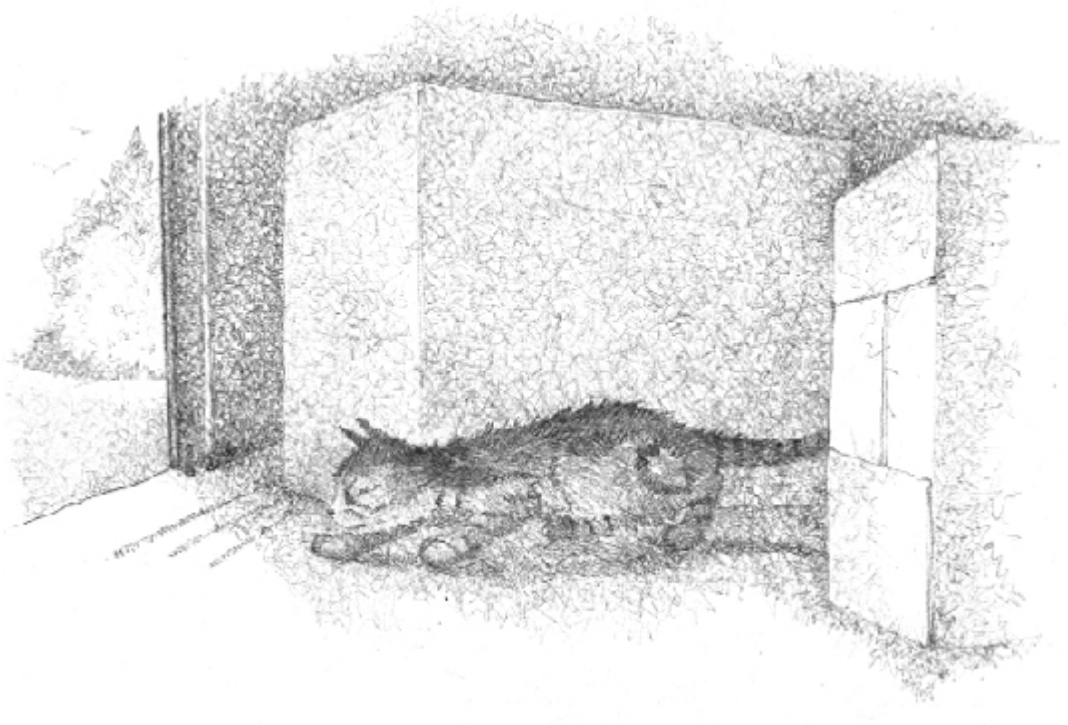

Îşi lăsă urechile pe spate şi ieşi tiptil de sub dulapul de unelte. Cu burta lipită de podea, se târî spre uşi.

Vedea strada de afară, şi mustăţile îi tresăreau de mirosurile calde ale după-amiezii însorite. Dar, chiar în clipa când se pregătea să sară pe caldarâm, uşile se trântiră din nou. Era iar prizonieră.

Pisicuţa se repezi la ele cu un vaiet disperat, lovind cu lăbuţele în metalul dur. Uşile însă nu se clintiră. Ah, ar fi trebuit să fugă mai devreme! Furioasă şi înfricoşată, Cleo se dădu înapoi cu paşi apăsaţi, cu blăniţa de pe spinare zbârlită şi coada umflată ca un pămătuf. Ce avea să se mai întâmple acum? Dacă nu mai reuşea să iasă niciodată?

Dându-şi seama cu amărăciune cât îi era de foame şi de sete şi că rămăsese cu totul singură, mieună cât putu de tare, sperând că Amber avea să vină la ea, aşa cum se întâmpla întotdeauna. Cu siguranţă, Amber avea să vină s-o scape...

– Amber, nu cred că a fost lovită de vreo maşină, spuse mama cu glas blând, în timp ce tata intra în bucătărie şi-şi atârna laptopul pe spătarul unui scaun. Am fi aflat. Cleo are un microcip în zgardă. Dacă cineva ar fi dus-o la medic, în mod sigur aş fi primit un apel pe mobil.

Amber o căutase prin toate locurile la care se putuse gândi. Deschisese toate dulapurile din casă, amintindu-şi de ziua când tatăl ei o închisese din greşeală în magazia de sub scări. Apoi o luase de la capăt şi verificase toate sertarele. Când Sara se întorsese de la şcoală, cele două surori ieşiseră pe stradă după ea, în timp ce mama inspectase garajul şi magazia din curte. Dar pisicuţa nu era nicăieri. Încă mai rău era că Amber şi Sara îi găsiseră zgarda sub una din tufele de flori din faţa casei vecine. Aşa că acum, chiar dacă ar fi găsit-o cineva, n-ar fi avut de unde să ştie pe ce număr de telefon să sune.

– Ce se petrece? A dispărut Cleo? întrebă tata, strângând-o pe Amber în braţe. Probabil e pe undeva pe afară, iscodeşte împrejurimile.

– Mda, asta am crezut şi eu, oftă mama. Dar e ora şase, Dan. De obicei, Cleo mănâncă pe la patru. E chiar bizar să nu apară până la vremea asta.

– Şi i-am găsit zgarda, spuse fetiţa cu glas tremurător, arătând spre obiectul de pe masă. Deci ştim că a fost pe trotuar în faţa casei. Dacă a călcat-o o maşină?

– Nu, mami are dreptate, Amber. Sunt sigur că ar fi găsit-o cineva şi ne-ar fi anunţat. Tatăl se încruntă, reflectând. Poate s-a pierdut totuşi. E micuţă încă – o fi încurcat direcţiile. Ce-ar fi să mai aruncăm o dată un ochi pe stradă?

Când se întoarse, puţin mai târziu, trebui să recunoască însă că nici el nu găsise vreun indiciu. În timp ce abia ciugulea din farfurie la cină, Amber se gândea la punga cu mâncare de pisică pe care mama o împăturise şi o pusese în frigider. Lui Cleo, oriunde ar fi fost, îi era probabil foarte foame.

– Încearcă să nu te panichezi, Amber! îi spuse mama la culcare, când îi stinse lumina. Probabil o să apară dimineaţă.

– Nici tu nu eşti sigură...

Mama oftă.

– Nu, n-am cum să fiu absolut sigură. Cred însă că se va întoarce.

Fetiţa îşi trase pilota peste cap. Îşi dorea foarte mult să adoarmă cât mai repede, ca să se scoale dimineaţă şi s-o găsească pe Cleo măsurându-i patul cu paşi nerăbdători, torcând şi mieunând până când Amber se trezea şi se ducea să-i dea de mâncare. Dar rămase întinsă un timp care i se păru nesfârşit, închipuindu-şi-o pe Cleo flămândă, singură sau, şi mai rău, rănită.

Capitolul patru

Cleo se trezi a doua zi de dimineaţă simţindu-se ţeapănă de frig. Dormise pe mormanul de saci, care nu erau însă foarte comozi, cel puţin în comparaţie cu coşul ei pufos. În plus, îi era o foame de lup. Nu stătuse niciodată atâta vreme fără să mănânce – sau fără ca Amber s-o mângâie, să-i vorbească drăgăstos şi să se joace cu ea.

Se ridică în fund, scuturându-şi lăbuţele, şi-şi linse blana de pe umeri şi de pe gât. Se simţea plină de praf şi murdară. Dar, spălându-se, nu făcu decât să-şi dea seama mai bine cât îi era de sete.

Brusc, înlemni, cu o lăbuţă ridicată deasupra urechii – auzise paşi. Venea cineva! Se ascunse în spatele unei cutii mari de lemn şi privi nerăbdătoare cum uşile dubei se deschid larg. Văzu o pereche de mâini scotocind în interior şi apoi o cutie cu unelte zăngăni asurzitor. Cleo făcu un pas înainte. Se furişă pe după cutii până când ajunse în apropierea uşilor şi aşteptă ca paşii să se îndepărteze. Inima îi bătea nebuneşte – acum era acum!

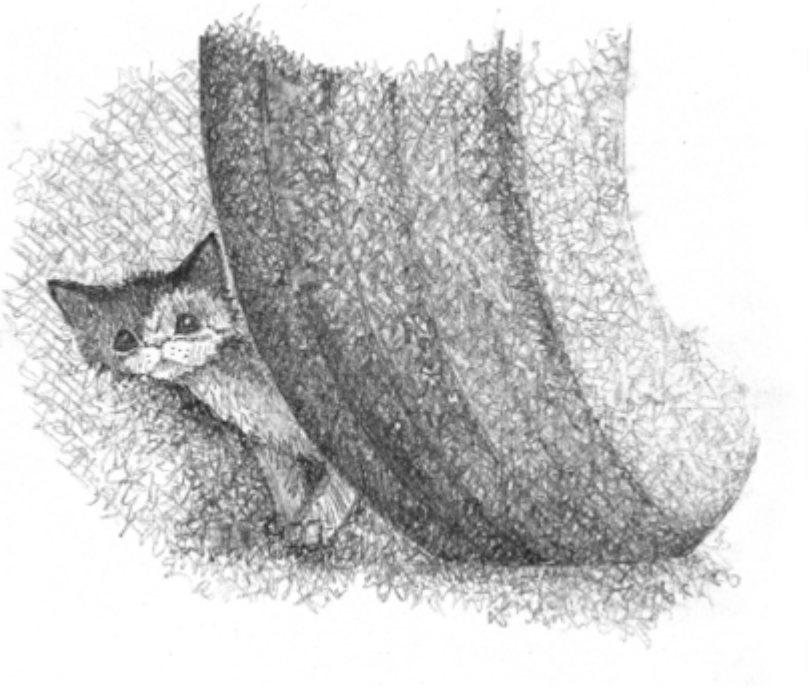

Sări pe stradă şi ţâşni sub maşină. Trebuia să stea puţin să se gândească la ce avea de făcut. Sperase că, odată ieşită din dubă, avea să vadă casa, curtea lor şi poate chiar pe Amber. Deşi ştia că duba se mişcase, în spate nu erau geamuri, aşa că biata pisicuţă nu înţelegea cu adevărat că ajunsese dintr-un loc în altul. Fu deci profund derutată când îşi dădu seama că se afla într-un cu totul alt loc – unde niciunul din mirosuri nu-i era cunoscut. Scoase capul de după roata din spate a dubei, privind în toate părţile pe stradă. Era limpede: se rătăcise.

Amber îi făcu mamei cu mâna, cu un gest fără viaţă, şi-şi săltă ghiozdanul pe umăr. În timp ce traversa cu paşi înceţi locul de joacă, Lila o prinse din urmă.

– Ai păţit ceva? o întrebă ea neliniştită. Ai ochii roşii. Ce s-a întâmplat, Amber?

– Nu ştiu ce-i cu Cleo, scânci Amber. Aseară n-a mai venit la masă. Ai mei au spus că în mod sigur va apărea dimineaţă, dar degeaba! Fetiţa îşi înghiţi nodul din gât. Nici n-am vrut să vin la şcoală azi. Am vrut să stau acasă şi s-o caut. Mama a zis că o să sune la toate cabinetele veterinare. Asta în caz că... dacă a avut un accident şi a adus-o cineva.

– O, nu! şopti Lila. Chiar ieri spuneai că te temi să n-o calce vreo maşină.

– Ştiu! Amber îşi duse mâinile la ochi. Nu voia să înceapă să plângă din nou, nu la şcoală. Numai la asta mă gândesc, şopti ea. Mă gândesc că mi-am făcut atâtea griji şi chiar am provocat lucrul de care mă temeam.

Lila îi puse un braţ pe după umeri.

– Ba n-ai provocat nimic, îi spuse ea pe un ton hotărât. Înseamnă doar că era firesc să-ţi faci griji. Şi nu ai cum să fii sigură că s-a întâmplat ceva rău. Poate a rămas pur şi simplu închisă în vreun garaj.

– Da, aşa e, murmură Amber.

Maisie îşi făcu şi ea apariţia, şi Amber rămase cu ochii plecaţi cât timp Lila îi şopti noii prietene ce se întâmplase. Nu voia să-şi audă colegele vorbind despre asta – nu făceau decât să-i confirme dispariţia lui Cleo.

– Ai căutat-o pe stradă? întrebă Maisie.

– Peste tot. Şi tata s-a dus şi el şi a vorbit cu câţiva vecini aseară, când a venit acasă. Dacă nu apare nici în după-amiaza asta, o să punem afişe pe stâlpi.

Lila se strâmbă.

– Ah, nu mi-au plăcut niciodată afişele alea! Sunt atât de triste! Dar n-am nicio îndoială că dau rezultate, adăugă ea repede.

– Începe ora! Maisie o strânse pe Amber de mână. Eşti bine? Vrei să te scuzăm faţă de doamna Evans?

Amber clătină din cap, îngrozită. Cum ar fi fost ca profesoara să se îngrijoreze şi apoi să afle toată clasa?

– Nu, mă descurc. Te rog, Maisie, nu spune nimănui! Pur şi simplu nu vreau să discut despre Cleo – îmi face prea rău.

După şcoală, Amber se repezi s-o caute pe mama ei, sperând că avea să primească vreo veste bună. Dar, îndată ce o văzu în celălalt capăt al terenului de joacă, îşi dădu seama că sperase în zadar. Mama părea îngrijorată, deşi îi zâmbi şi întinse braţele s-o strângă la piept.

– N-a venit, nu? întrebă Amber, cu capul înfundat în jacheta ei.

– Încă nu, iubito.

Fetiţa înghiţi în sec. Avea impresia că din stomac i se ridică un nod care n-o lasă să respire.

– Hai să mergem acasă! îi spuse ea mamei cu o voce stranie, strangulată. Trebuie să facem afişele cu „pisicuţă pierdută“. O să caut o fotografie cât mai clară.

– Da, aşa ar trebui, se învoi mama. Chiar cred că ar fi fost cazul să se întoarcă până acum. Mă întreb dacă n-o fi închisă pe undeva.

– Dar unde? se întoarse Amber spre ea.

– Poate prin magazia cuiva. Ştii cât e Cleo de băgăcioasă. Dacă ar fi găsit vreo magazie deschisă, în mod cert şi-ar fi vârât nasul. Şi poate că, pe urmă, proprietarul a venit şi a închis uşa fără să-şi dea seama că e acolo.

Amber dădu din cap.

– Da, da! Am să scriu şi asta pe afiş. Să-i rugăm pe oameni să verifice prin magazii. Iar Lila zicea că poate a rămas închisă într-un garaj. Mă întreb dacă mai există vreun loc...

Îndată ce ajunse acasă, se repezi în sus pe scări spre laptopul pe care îl împărţea cu Sara. De obicei se certau cine era la rând să-l folosească, dar Amber ştia că Sara nu s-ar fi supărat în ziua aceea dacă i-l lua. Îl duse în camera ei şi începu să se gândească la ce să scrie.

– Amber!

Fetiţa ridică ochii şi o văzu pe sora ei în prag.

– Uite! scânci ea, întorcând laptopul spre Sara. Câteva lacrimi i se scurseră pe obraji.

– A... Sara se aşeză lângă ea pe pat, recunoscând fotografia de pe ecran. Am făcut-o cu mobilul lui mami. Cleo credea că e ceva ce se poate mânca, de asta a ieşit atât de mare. Arată chiar simpatic.

– Sunt sigură că e foarte speriată, oriunde-ar fi, suspină Amber. N-are cum să înţeleagă ce se întâmplă, nu? Nici măcar n-o să ştie că o căutăm.

– Ba eu cred că da, zise Sara. Ştie c-o iubim, Amber. Te ajut şi eu să lipeşti afişele, şi ai să vezi că în curând va fi acasă. O să fie bine.

După ce fugise de sub maşină pe trotuar, Cleo se strecură, zvârcolindu-se, sub poarta cea mai apropiată. Habar n-avea unde se află şi de ce nu găsea drumul înapoi spre Amber, dar îi era foarte sete. Trebuia să găsească neapărat ceva de băut. Instinctul o făcu să urmeze cărarea de pe latura casei şi ieşi în curtea din spate. Aici i se păru că simte limpede mirosul de apă. Se auzea un sunet slab ca un ţârâit, şi Cleo se repezi spre el. Avusese dreptate: găsi un soi de castron foarte mare plin cu apă, cu o mică fântână în mijloc.

Cleo îşi puse lăbuţele pe marginea vasului şi bău cu lăcomie. Apa avea un gust ciudat, care nu semăna cu al apei din castronaşul ei de acasă, dar oricum era bună. Îi plăcu şi fântâna, şi zvârli din cap în toate părţile, încercând să prindă picăturile de apă în gură. O stropeau pe urechi şi pe mustăţi, dar ei nu-i păsa; dimpotrivă, o ajutau să scape de senzaţia aceea de praf.

Cleo traversă curtea, adulmecând după ceva de mâncare – se simţea mult mai flămândă acum, că nu-i mai era atât de sete. Mirosul o anunţă că trebuia să mai fie cel puţin o pisică prin zonă, dar, cât stătu ea acolo, nu apăru niciuna.

Ajunse în cele din urmă la un mic cort indian instalat pe iarbă şi privi prin deschizătura de la intrare, adulmecând nerăbdătoare. Înăuntru, pe un covor, era o farfurie de plastic cu o jumătate de sendviş vechi. Cleo se năpusti înăuntru şi-l hăpăi din câteva înghiţituri. Era cu brânză uscată şi i se păru delicios! O chinuia încă foamea, aşa că se spălă temeinic peste tot, având grijă să-şi lingă şi ultimele firimituri rămase pe mustăţi.

Apoi căscă şi se încolăci pe bucăţica de covor aflată la soare. Curtea era tăcută şi părea un loc sigur, iar soarele de septembrie încălzea încă îndeajuns. În scurtă vreme, Cleo dormea dusă.

Pe la mijlocul după-amiezii o trezi un sunet brusc – un vaiet zgomotos. Speriată, se repezi pe cealaltă parte a cortului şi se ascunse în spatele lui, scoţând doar botul ca să vadă ce se petrecea.

Pe uşa din spate a casei ieşi un băieţel care ducea o farfurie. Nu el scotea sunetul acela, care părea să vină mai degrabă dinăuntrul casei. Băiatul veni până în capătul grădinii şi se aşeză pe un leagăn de lângă cort. Se dădu de mai multe ori, muşcând leneş din sendviş. Privea fără ţintă prin curte, când o zări pe Cleo.

Se opri imediat din legănat, şi Cleo încremeni şi ea.

Băiatul se dădu jos, lăsând sendvişul pe iarbă, şi se îndreptă tiptil către cort.

– Vino, pis-pis-pis...! o chemă el.

Cleo se chirci în spatele cortului şi, în clipa aceea, auzi din nou şuieratul acela neplăcut.

– A, nu-ţi place zgomotul? întrebă băiatul, aruncând o privire către casă. E fratele meu mai mic, cred că l-a enervat cineva.

Cleo îşi dădu seama după voce că băiatul era prietenos. Şi mai avea un sendviş. Păşi puţin în faţă şi îl măsură din cap până-n picioare, cu speranţă.

– Nu te-am mai văzut, murmură băiatul. Cine şi-o fi luat pisicuţă pe la noi? Se uită cu atenţie la gâtul ei. Nu, văd că n-ai zgardă. Hei, un’ te duci? Ah!

Băiatul râse. Pisicuţa se năpustise prin iarbă către sendvişul lui abandonat.

– Îl vrei? Of, se vede că da.

Cleo trăgea deja de un colţ, mestecând lacom.

– Dar ştiu că ţi-e foame! zâmbi băiatul încet, uitându-se la senvişul care dispărea sub ochii lui. Oare eşti maidaneză?

Zâmbi larg când o văzu că devorează şi ultima bucăţică de sendviş şi adulmecă farfuria ca să fie sigură că nu-i scăpase nimic.

– Hei, a cui eşti? Cum te cheamă?

Întinse mâna şi o scărpină uşurel pe Cleo după urechi. Am impresia că arăţi ca.... hm! Poate Spot? Cu pata aia neagră de pe ochi? Dar mi se pare totuşi că eşti fetiţă. Spot parcă nu e nume de fată. Atunci Patty? Te numeşti cumva Patty? Mami de-asta i-a pus motanului nostru numele Piratul. Pentru că are o pată pe ochi.

– George! George!

Cleo ţâşni din nou în spatele cortului, şi băiatul scoase un oftat.

– E mama. O să vin mai târziu să-ţi mai aduc ceva de mâncare. Dac-ai să mai fii aici...

Capitolul cinci

Amber o urmă pe Sara în casă, încercând să nu-şi piardă speranţa. Lipiseră anunţuri pe toată strada şi pe cele învecinate. Apoi intraseră şi în magazinul din capătul străzii şi întrebaseră dacă puteau să pună unul pe panoul lor de afişaj. Dar tot nu i se părea destul. Amber nu putea să stea pur şi simplu acasă şi s-o aştepte pe Cleo să se întoarcă. Trebuia să facă ceva.

Poate n-ar fi fost rău să se ducă pe la vecinii care aveau magazii şi garaje şi să-i întrebe dacă putea să arunce o privire în ele. Apoi îi veni o idee şi mai bună – îşi dăduse seama de încă un loc unde Cleo ar fi putut să rămână închisă. Familia de peste drum îşi refăcea casa şi se mutase pentru câteva săptămâni la bunici. Jan, mama, îi spusese mamei lui Amber că trebuiseră să împacheteze totul în cutii. O parte dintre camere fuseseră închise, şi peste tot erau grămezi de lucruri – adică tot felul de locuri unde o pisicuţă ar fi putut să rămână blocată.

Fetiţa fu atât de emoţionată şi de convinsă că aşa stăteau lucrurile, încât nici măcar nu se mai opri s-o roage pe mama sau pe Sara să vină cu ea. Abia dacă apuca să-i mai prindă pe muncitori pe ziua aceea înainte să plece

acasă, îşi dădu ea seama. Ieşi din nou pe uşa din faţă şi traversă strada. Mama avea s-o certe, fără îndoială, dar, dacă se întorcea cu Cleo, sigur n-ar mai fi fost atât de supărată... Iar Amber era convinsă că avea să-şi găsească pisicuţa.

Ezită în faţa porţii cu numărul 22, uitându-se după vreun muncitor. Până acum, de fiecare dată când trecuse pe acolo, văzuse pe cineva, fie descărcând vreo dubă, fie târând materiale în sus pe schele. Dar acum locul părea pustiu.

– Bună ziua! spuse tare Amber, păşind pe aleea din faţa casei.

Nu-i răspunse nimeni. Fetiţa strânse pumnii. Nu mai putea aştepta. Dacă sărmana Cleo leşina de foame? Ştia că face un gest prostesc – şi că o să aibă necazuri dacă părinţii ei aflau că intrase în curtea lui Jan în timp ce acolo era şantier. Dar n-avea de ales!

Se apropie de casă şi încercă să privească înăuntru prin ferestrele din faţă, lipindu-şi nasul de geamul prăfuit şi chinuindu-se să distingă ceva. Era atât de absorbită, încât nu-l auzi pe unul dintre muncitori, care apăru de după colţul casei.

– Ce cauţi aici, domnişoară?

Amber se răsuci speriată şi dădu cu ochii de un bărbat înalt, care o privea încruntat. Era plin de praf, şi culoarea cenuşie a hainelor îl făcea să semene cu o statuie.

– Îmi... îmi caut pisica, îngăimă ea.

– Pisica?

– Da, a dispărut. Mă gândeam că poate a rămas închisă în...

Nu-şi mai duse la capăt gândul – omul arăta foarte supărat.

– N-ai ce să cauţi aici. Nu-ţi dai seama ce periculos e să umbli de capul tău pe un şantier?

Amber îşi plecă privirea, şi ochii i se umplură de lacrimi. Apoi ridică din nou capul şi se îndreptă de spate. Avea o problemă prea importantă de rezolvat ca să se dea bătută aşa uşor.

– Dar lipseşte de o zi şi o noapte. Dacă a rămas închisă pe undeva? Jan a spus că o să închidă câteva camere aici, ca să nu intre praful. Dacă e într-una dintre ele?

– Toate au fost încuiate încă de la început, spuse omul, oarecum îmbunat. Şi am fi auzit-o mieunând, nu?

Amber îşi lăsă din nou capul în jos.

– Poate... Chiar am crezut că e aici. Îmi fac griji pentru ea.

– O să fiu atent, mai spuse omul. Ce culoare e?

– E pătată, roşcată cu pete negre. Noi locuim acolo, arătă Amber spre casa de peste drum.

– În regulă. Acum şterge-o de-aici şi să nu-ţi treacă prin cap să mai vii! Dacă ar fi căzut ceva de pe schelă?

Amber dădu din cap, căscând ochii de uimire. Se grăbi să iasă din curte şi traversă strada, cu obrajii arzând. Fusese o experienţă groaznică. Dar cel puţin muncitorul nu insistase să vină cu ea şi s-o pârască mamei.

George se strecură înapoi în bucătărie, bucuros că mama lui era încă ocupată cu Toby, fratele lui mai mic. Toată lumea spunea că Toby trece printr-o etapă mai dificilă sau că vârsta e de vină, dar ideea era că, la doi ani, frăţiorul oscila între stări de adevărată euforie şi furii necontrolate, fără stadii intermediare. Asta însemna că mama lui n-avea să observe că el îi ducea restul de mâncare de la prânz pisicuţei pe care o văzuse în grădină.

George aruncă o privire – da, îi rămăsese destul. Pisicuţa n-avea să se repeadă probabil la struguri, dar, cu siguranţă, crenvurştii i-ar fi făcut cu ochiul. Piratul întotdeauna încerca să-i fure câte unul când mama le pregătea pachetul de prânz pentru şcoală.

Se grăbi să iasă în curte, sperând că avea s-o mai găsească. „Poate ar trebui să sper, de fapt, că s-a dus acasă“, îşi spuse George, simţindu-se oarecum vinovat. Probabil, pisicuţa nu era încă obişnuită să stea prea mult pe-afară.

Apoi o zări privindu-l pe furiş din ascunzătoare şi uită să se mai gândească la stăpânul ei.

De îndată ce-l văzu, Cleo ţâşni din locul ei şi veni aproape. Poate băiatul mai avea mâncare. Simţea încă o foame chinuitoare, chiar şi după cele două sendvişuri. Era deprinsă cu două mese zdravene pe zi şi cu câte un biscuit din când în când de la Amber. Se opri la mică depărtare şi inspiră mirosul ce venea dinspre cutia de sendvişuri pe care George o pusese pe iarbă.

Băiatul îi întinse un crenvurst şi se uită la ea, îndemnând-o din priviri. Apoi râse când pisicuţa se repezi şi începu să-i ronţăie cârnăciorul direct din palmă. Avea un botic moale şi umed, care-i gâdila buricele degetelor.

– Eşti foarte drăguţă, şopti el, mângâind-o pe spate cu cealaltă mână.

Cleo termină crenvurstul şi se uită cu speranţă la cutia cu mâncare. Îl înhăţă şi pe al doilea şi-l înfulecă în câteva secunde.

– Să nu ţi se facă rău, îi spuse George. Scuze, ăsta a fost ultimul. Mai e însă puţină brânză. O scoase şi dezlipi folia subţire de pe ea. Poftim!

Se uită zâmbind cum pisicuţa mânca şi bucăţica de brânză şi cum, după aceea, se lăsă greoaie în şezut şi începu să-şi spele urechile şi faţa. Burtica i se rotunjise considerabil.

– Mi-aş dori să ştiu de unde vii, Patty, murmură el. Probabil n-ar fi trebuit să-ţi dau atâta mâncare, dacă eşti în drum spre cină. Dar, după cum ai dat gata sendvişul ăla, mi s-a părut că erai moartă de foame.

Pisicuţa îşi trecu limbuţa roz peste bot şi apoi îl privi pe băieţel cu ochii ei aurii strălucitori. Se ridică în patru labe şi veni ceva mai aproape.

George se uită uimit la ea – crezuse că avea s-o şteargă îndată ce termina de mâncat. Dar ea i se căţără pe genunchi şi se tolăni acolo, vizibil epuizată de efortul de a fi ingurgitat atâta hrană. Căscă, apoi păru aproape să se topească în poala lui George, lăsându-se moale ca o jucărie de pluş. Adormise.

Capitolul șase

Cleo se îndreptă spre magazie şi se strecură înăuntru printr-o gaură într-una din scânduri. Privi în jur, sperând să mai găsească ceva de mâncare. George îi lăsase de dimineaţă nişte bucăţele de pâine prăjită şi un capăt de ou fiert, lucruri din care Cleo mâncase şi înainte, dar care îi plăcuseră oricum foarte mult. Acum simţea însă din nou împunsăturile foamei.

George îi arătase locul acesta cu o seară înainte. Deschisese uşa magaziei şi intrase să scuture praful şi pânzele de păianjen de pe fotoliile de răchită. Le aranjase într-un morman confortabil pe post de pat şi apoi umpluse un ghiveci vechi cu apă de la robinetul de afară. Îi adusese chiar o crochetă de peşte – care se murdărise puţin în buzunarul lui; dar ei nu-i păsase. Apoi îi arătase că în peretele magaziei era o gaură, suficient de mare cât să se strecoare prin ea o pisicuţă.

Cleo îşi petrecuse noaptea încovrigată pe perne, dar se trezise de mai multe ori. Nu era ca în casă. Auzea mereu sunete ciudate, care păreau să vină de foarte aproape, căci pereţii magaziei erau subţiri şi nu prea puteau s-o protejeze: chirăituri, foşnete şi chiţăieli în copaci şi în straturile de flori, şi o dată, înspăimântător de aproape, un fornăit profund, ca şi cum cineva ar fi adulmecat lângă ea. Cleo încremenise, cu ochii la gaura din peretele magaziei. După aceea se aşternuse liniştea, o tăcere grozavă, în care ea se întrebase dacă făptura de afară n-avea să sfâşie cumva scândurile cu ghearele şi să intre în magazie. Dar plecase, hotărând, evident, că biata Cleo nu merita efortul şi lăsând în urmă izul ascuţit, de neconfundat, al unei creaturi sălbatice şi înfometate.

Cleo îşi petrecuse ziua explorând curtea – şi dând din când în când din nou peste mirosul acela. Îl simţea şi acum, ca un damf vag pe ici, pe colo...

Nu-i plăcea deloc ideea de a petrece încă o noapte în magazie, în vecinătatea făpturii aceleia. Oricât era George de prietenos, ea trebuia să se întoarcă acasă, acolo unde dormea într-o cameră, pe patul lui Amber sau, câteodată, în coşul ei comod. Voia să se poată ghemui lângă stăpâna ei şi să-i simtă căldura. Se căţără şi ieşi din magazie, apoi se furişă nesigură pe lângă casă, pe cărăruia de pe o latură, şi ajunse în curtea din faţă. De acolo privi afară pe stradă, întrebându-se cum ar fi putut să ajungă acasă. Era mijlocul după-amiezii, o perioadă destul de liniştită, deşi în depărtare se auzeau vocile copiilor care se întorceau de la şcoală. Cleo scrută trotuarul cu atenţie, sperând s-o vadă pe Amber venind după ea. Dar vocile erau toate străine.

Sări pe zid, ca să poată privi în jur de la înălţime. Strada se întindea înaintea ei cenuşie şi goală, complet necunoscută. Încotro ar fi trebuit s-o ia?

Adulmecă în aer, încercând să prindă vreun miros familiar, dar fără folos. În cele din urmă, sări de pe zid şi o porni pe stradă către o curte cu tufe încâlcite care se revărsau pe trotuar. Avea să meargă în etape scurte, de la o ascunzătoare la alta, decise Cleo. În caz că animalul acela înfricoşător era încă pe aproape.

De după colţ veni deodată un sunet straniu ca un dârdâit, şi pisicuţa se repezi spre tufişuri şi se ascunse sub ele. Auzi un păcănit zgomotos şi apoi paşi. Pe sub crengi apăru o faţă omenească, şi Cleo simţi că respiraţia i se accelerează. Era băiatul care avusese grijă de ea.

– Ce faci aici? murmură George. N-ar trebui să umbli pe stradă – pun pariu că habar n-ai de maşini.

Se gândi la Amber, colega lui de şcoală, care se temea ca pisica ei să nu fie călcată de vreo maşină. Ar fi trebuit s-o întrebe dacă până la urmă Cleo mai ieşise în curtea din faţă. Fetiţa fusese foarte tăcută azi la şcoală, nu vorbăreaţă, cum era de obicei.

Ridică pisicuţa în braţe şi o strânse la piept cu un braţ, privind înapoi peste umăr. Mama lui nu îl ajunsese din urmă pentru că Toby se răzvrătea că fusese pus în cărucior.

– Să nu te zvârcoleşti! o avertiză George. Mi-e greu să conduc trotineta cu o singură mână.

Parcurse repede ultimii metri până la casă şi îşi împinse trotineta în micul adăpost de pe aleea laterală. Vecinul de alături, Luke, îl ajutase pe tatăl lui George să construiască o baracă unde să pună bicicletele şi vehiculele pentru copii.

Pisicuţa se zbătea tot mai tare în braţele lui.

– Ştiu, îi şopti el. O aştept pe mama să deschidă uşa. Ia uite-aici!

Îşi dădu jos ghiozdanul de pe umeri şi se lăsă pe vine, ca să-şi poată scoate cutia cu mâncare.

Pisicuţa încetă dintr-odată să se mai zvârcolească şi ciuli urechile.

– Ţi-am păstrat o parte din masa de prânz, îi spuse George. Îţi place brânza, nu? Îi întinse o bucăţică, şi pisicuţa o înghiţi aproape pe nemestecate, apoi încercă să scotocească în cutie după mâncare. George chicoti. Chiar îţi place brânza... Apoi aruncă o privire afară din adăpostul pentru biciclete. Îmi parchez trotineta, mami!

– Bine. Închide uşa din faţă când intri! îi strigă mama. Hai, Toby! Am ajuns acasă.

– Ai văzut? şopti George. Mama e încă ocupată cu fratele meu. N-o să observe dacă te duc în camera mea, nu? O să fii mai în siguranţă acolo, Patty. Nu vreau să mai ajungi pe stradă.

Luă din nou cutia cu mâncare, apoi se grăbi să intre în casă şi urcă repede la etaj.

– Pot să fac nişte fluturaşi despre Cleo, mami? întrebă Amber dezlegându-şi şireturile. Maisie mi-a dat ideea. Am putea să-i punem în cutiile poştale. Poate unii n-au văzut afişele.

– Da, cred că s-ar putea să-i încurajeze pe vecini să caute prin magazii şi prin garaje, fu de acord mama. Dar nu vreau să te duci să-i distribui fără mine sau Sara, adăugă ea cu o privire aspră.

Se supărase foarte tare cu o zi în urmă, când Amber venise acasă după ce fusese la familia de peste drum. Din fericire, fetiţa nu trebuise să-i explice exact unde se dusese – spusese doar că ieşise s-o caute pe Cleo.

Amber deschise laptopul şi începu să scrie textul. Adăugă o fotografie a lui Cleo şi un mesaj în care îi ruga pe cei care citeau să-şi inspecteze magaziile şi garajele, apoi, la sfârşit, dădu numărul de telefon al mamei sale. Tipări mai multe exemplare şi se duse la bucătărie să i le arate.

– Vrei să mergem acum să le împarţi? o întrebă mama. Am puţin timp liber înainte să mă apuc de masa de seară.

– Da, te rog. Amber o îmbrățișă. Uite, am făcut destule pentru strada noastră şi pentru Bramble Crescent. Cleo putea foarte uşor să ajungă în curţile de acolo.

Mama dădu din cap şi-şi scoase telefonul.

– O să-i scriu Sarei un mesaj, să ştie unde suntem.

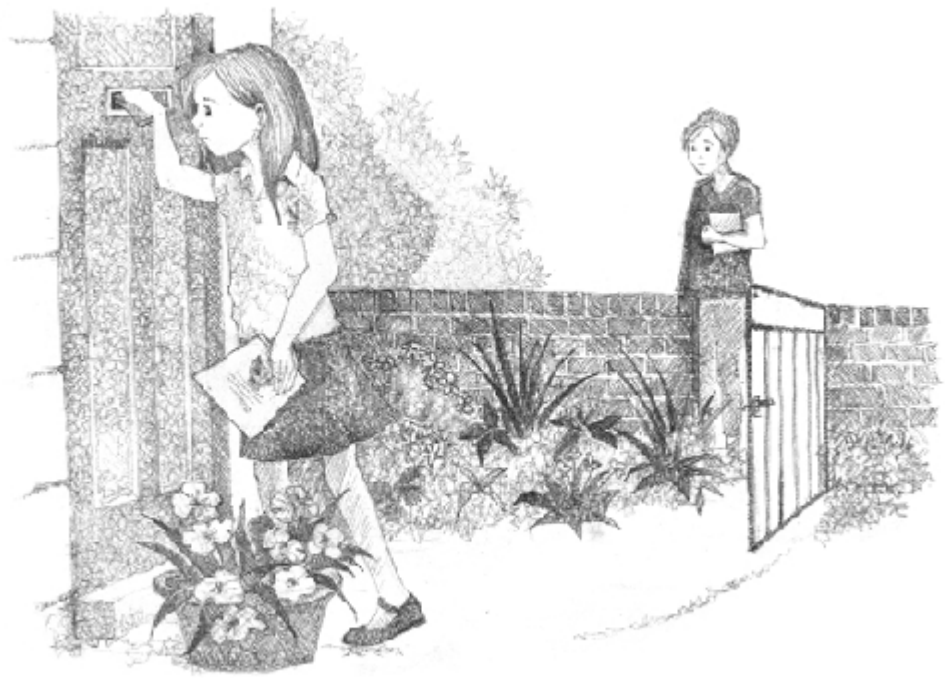

O porniră pe stradă, strecurând cu rândul fluturaşii în cutiile poştale. Era surprinzător de greu să împingi foile acelea subţiri prin deschizătură, şi Amber spera că n-aveau să se mototolească de tot înăuntru şi să ajungă direct la coş.

Erau pe la mijlocul trotuarului opus, când fetiţa observă că din casa lui Jan ieşea muncitorul cu care stătuse ea de vorbă. Se opri, privindu-l alarmată. Dacă omul îi povestea mamei ce se întâmplase cu o zi înainte? Mama s-ar fi supărat rău de tot. Se strădui să introducă următoarele câteva foi foarte încet, sperând că omul acela avea să se întoarcă în casă înainte să ajungă ele în dreptul lui. Dar el rămase pe loc.

Când se apropiară de casa cu numărul 22, Amber rămase ascunsă în spatele mamei. Poate muncitorul avea să creadă că era o altă familie care-şi căuta pisica pierdută. Şi totuşi, era sigură că o recunoscuse.

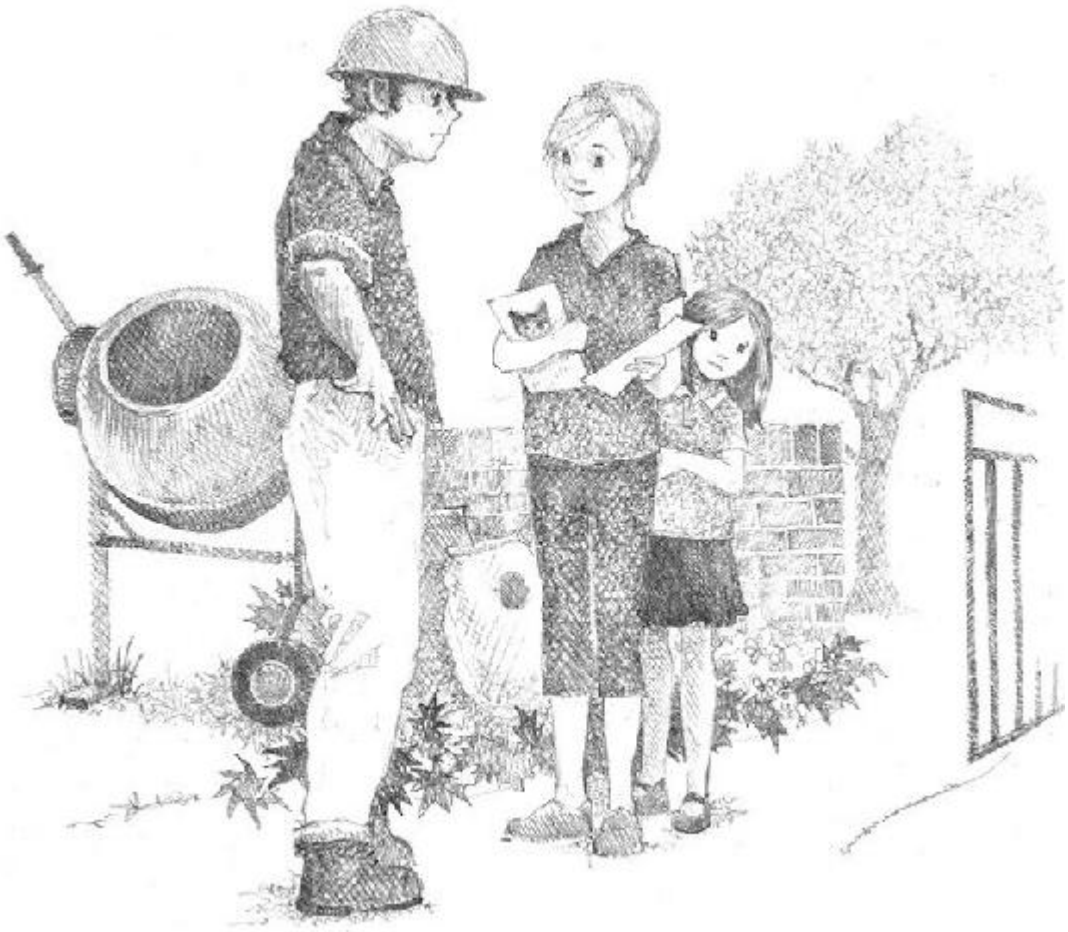

– Bună ziua! zise mama, zâmbindu-i bărbatului necunoscut. Noi locuim în casa de peste drum. Pisicuţa noastră a dispărut. Pot să vă dau un fluturaş, în caz că o vedeţi? Are numărul meu de telefon. Cleo lipseşte deja de vreo două zile. Lui Amber, fetiţa mea, îi e foarte dor de ea.

Amber se uită la el cu ochii măriţi de spaimă. Acum, omul sigur avea să spună ceva...

– Bineînţeles, răspunse el. Vreţi să mai împart vreo câteva? Pot să le dau şi celorlalţi băieţi. Eu sunt Luke.

Îi zâmbi lui Amber, iar fetei i se păru că îi făcuse foarte uşor cu ochiul, ca şi cum i-ar fi dat de înţeles că n-avea să-i dezvăluie secretul.

Capitolul șapte

– Ăsta e dormitorul meu, îi explică George pisicuţei, apoi râse încetişor. Ştiu că nu înţelegi nicio vorbă de-a mea, murmură el. Brânza e cea care te interesează cel mai mult, nu-i aşa? Uite... Apucă o bucată de hârtie de pe biroul lui şi o folosi pe post de farfurie pentru sendvişul care-i rămăsese de la şcoală. Nu pot să-ţi dau întruna sendvişuri, spuse el. Bănuiesc că pentru tine n-are cum să fie bine să te hrănesc cu ce-mi rămâne mie de la masă. Dar mama m-ar fi văzut dacă aş fi luat din mâncarea Piratului.

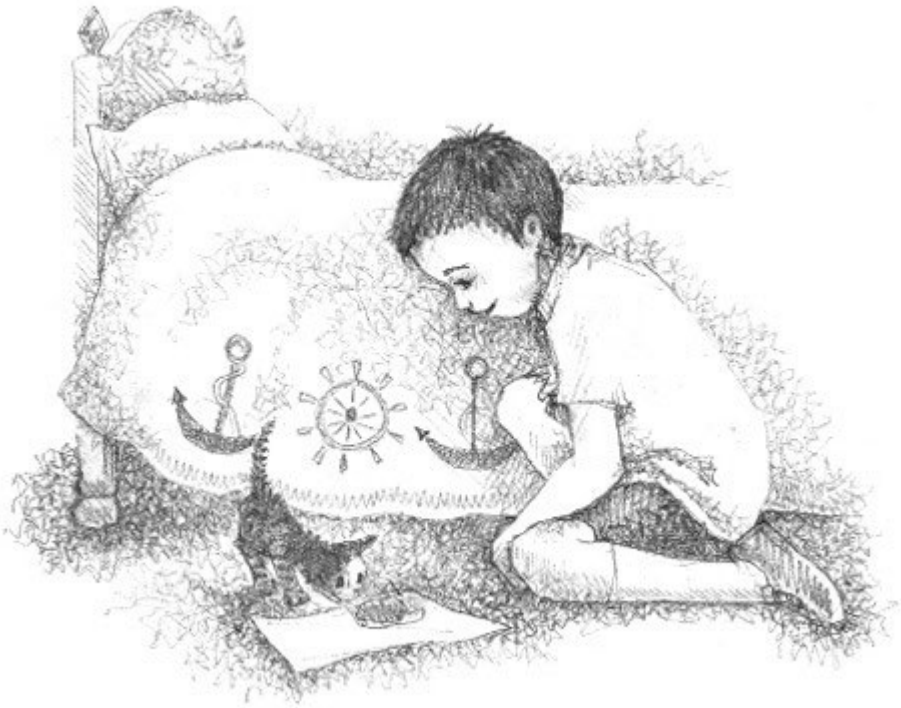

Stătu să se uite la pisicuţă cum muşcă din sendviş. Nu se gândise până atunci s-o păstreze. Dar ar fi putut oare? Bineînţeles că ea putea să aibă de fapt un cămin, stăpâni care o aşteptau, chiar şi dacă nu purta zgardă. Unele pisici pur şi simplu nu acceptau s-o poarte. Piratul, de pildă, se pricepea de minune să şi-o scoată – sau se pricepuse. Mai demult făcuseră nenumărate excursii în căutarea zgărzii prin grădină, dar acum Piratul nu mai ieşea prea des din casă. Avea deja paisprezece ani şi îl dureau picioarele. Îşi petrecea cea mai parte a zilei dormitând pe câte un pat. George îl iubea, dar Piratul păruse întotdeauna a fi mai mult motanul mamei lui. Nu se juca prea mult cu George. Nu la fel se întâmpla cu pisicuţa asta săltăreaţă... Ea ar fi putut să fie a lui.

– Stai în curtea mea deja de o zi şi o noapte, observă George. Cel puţin, mie aşa mi se pare. Şi n-ai încercat să te duci acasă. Îţi place mai mult aici, Patty?

Dar asta nu însemna că n-avea stăpân... Poate se pricepea şi ea să-şi facă pierdută zgarda. George oftă. Pisicuţa nu părea totuşi să fi rămas fără stăpân

de prea multă vreme. Nu era nici slabă, nici neîngrijită.

– Bănuiesc că se ocupă cineva de tine, recunoscu el. Ei bine, dacă ai fi a mea, m-aş strădui mai mult să te găsesc. Am impresia că ţi-ar fi mai bine la mine.

Pisicuţa privea dormitorul lui George cu interes şi se apropie de biblioteca lui, s-o cerceteze. Ridică privirea spre ea, dădu puţin din funduleţ şi făcu un salt până sus, pe ultimul raft. Apoi rămase acolo, părând foarte mândră de sine.

Adulmecă nava spaţială din piese Lego, şi blana i se zbârli puţin pe spinare. Îi plăcea casa aceasta şi îi plăcea băiatul. Dar ceva nu era cum trebuie. Cleo nu mai împărţise locuinţa cu alte pisici de când părăsise adăpostul unde trăise cu mama ei şi cu ceilalţi pui, dar era aproape sigură că în casa asta mai trăieşte o pisică. Că, de fapt, casa însăşi aparţinea unei alte pisici. Şi poate şi băiatul, de altfel.

Îşi apropie din nou botul de nava spaţială şi făcu un mic salt înapoi când ea se deplasă puţin pe roţi şi George sări s-o prindă. Apoi ateriză din nou pe podea şi se îndreptă agale spre pat. Mirosul celeilalte pisici era şi mai puternic aici. Cleo se dădu înapoi câţiva paşi, zvâcnind nervos din coadă.

Chiar în clipa aceea, uşa camerei fu dată de perete, şi băiatul tresări speriat.

– Ah, Piratule, tu erai! Am crezut că e mama. Hei, nu fi aşa de...!

Un motan uriaş, negru cu alb, stătea în cadrul uşii, uitându-se furios la Cleo. Coada neagră şi groasă i se zbârli treptat, devenind şi mai lată. Piratul şuieră şi își plecă încet capul, ca s-o privească pe intrusă drept în ochi.

Pisicuţa simţi cum i se zbârleşte blana şi şuieră şi ea, mai subţire însă şi mai slab decât motanul.

– O, nu! murmură George.

Cleo aproape se ghemuise lângă patul lui şi părea îngrozită, dar coada i se legăna dintr-o parte într-alta ca şi a celeilalte, cu acelaşi spasm de furie.

– Piratule, e doar o pisicuţă.

George se ridică şi încercă să-l alunge pe motan din cameră, dar Piratul nu-l asculta. Coti iute pe lângă el şi sări la pisicuţa cea nouă, trimiţând-o cât colo cu o lovitură de labă.

– Nu! ţipă băiatul, speriat.

Nu se aşteptase la aşa ceva. Piratul era de obicei foarte leneş şi încet în mişcări, dar acum ai fi zis că întinerise cu zece ani. În plus, era mult mai solid decât pisicuţa – dacă-i făcea cu adevărat ceva rău? George se aplecă, încercând s-o prindă. Avea s-o ducă în grădină şi să-l încuie pe motan în casă. Dar apoi sări cât colo cu un ţipăt. Se pusese între Pirat şi adversara lui şi acum avea pe dosul palmei numai zgârieturi, din care îi ţâşneau deja dungi subţiri de sânge.

George se uită amărât la motanul lor. Nu-l văzuse niciodată atât de furios. Bănuia totuşi că ar fi trebuit să-şi dea seama. Aceasta era casa lui, în care, pe neaşteptate, apăruse o altă pisică. Piratul avea dreptate să şuiere, să scuipe şi să zgârie. În clipa următoare, motanul se repezi la pisicuţă şi o dădu peste cap cu o lovitură a labei sale uriaşe. Băiatul rămase aproape cu gura căscată.

Cleo mieună de frică. Lupta aceasta nu semăna deloc cu încăierările în joacă pe care le încingeau ea şi fraţii ei în adăpostul pentru animale, şi pisicuţa nu ştia cum să reacţioneze. Făcu un salt disperat, poposind pe pervazul ferestrei.

Piratul se aşeză dedesubt, privind-o ţintă şi scoţând în continuare şuierăturile acelea oribile. Dar nu mai era în stare să sară până la înălţimea ferestrei.

Cleo însă nu ştia asta. Fereastra era deschisă numai foarte puţin, dar de ajuns cât să se strecoare afară înainte ca George s-o prindă.

– Ah, întoarce-te! scânci băiatul.

Camera lui era pe o latură a casei, şi fereastra dădea spre două garaje – al lor şi al vecinilor. Pisicuţa se balansa acum pe pervazul îngust de afară.

– Hai, vino, pis-pis-pis! o chemă George.

Încerca să pară calm şi convingător, dar vocea îi tremura. Pisicuţa şuieră la el şi sări pe acoperişul povârnit al unui garaj. Se agăţă de ţigle, zbârlită ca o mătură şi cu ochii măriţi de groază.

Băiatul se năpusti afară din cameră şi aproape se ciocni de mama lui pe palier.

– George, ce se întâmplă? Ce-i cu gălăgia asta? Îl chinuieşti pe Pirat?

– Nu! Îţi explic imediat.

Băiatul o ocoli, dădu buzna în jos pe scări şi o zbughi afară pe uşă.

– Te rog, coboară! îi şopti el pisicuţei, ridicând privirea spre ea. Nu vreau să cazi.

Mama lui apăru în uşă, cu o expresie supărată.

– George! Ce se petrece? Treci înapoi în casă!

– Nu pot, mami. Uite...

Arătă spre pisicuţă, şi mama lui se apropie să vadă ce era.

– Ah! strigă ea. A cui e?

– Nu ştiu. Dar a rămas acolo pe acoperiş.

George se simţea prost că nu-i explicase cum ajunsese de fapt pisicuţa acolo, dar nu se putea spune totuşi că minţise...

– Cum Dumnezeu s-o dăm jos de acolo? zise mama. Sărmana de ea! Pare îngrozită.

– Pisu!

Toby ieşi împleticindu-se pe treapta de la intrare şi arătă cu degetul spre Cleo. Mama îl prinse repede de mână.

– Da, aşa e. Dar pisul acela a rămas acolo, Toby, şi nu mai poate să coboare. Să nu-l speriem!

– Mami, ce facem? şopti George.

– Piratul! exclamă mama, arătând spre fereastra dormitorului. Cum a ajuns acolo?

Băiatul întinse gâtul să se uite şi văzu chipul alb cu negru al Piratului lipit de deschizătura ferestrei. Motanul era însă prea mare ca să se strecoare prin ea, asemenea pisicuţei. Stătea acolo, miorlăind.

Şi Cleo îl văzuse. Cotoiul acesta bătrân părea uriaş, şi pisicuţa era convinsă că se pregăteşte să sară după ea. Se dădu înapoi, şuierând, dar ghearele îi alunecară pe țigle şi, cu un mieunat îngrozit, Cleo alunecă şi mai jos pe pantă.

Mama se întoarse spre George.

– Ne trebuie o scară. Era una în magazie – cel puţin, aşa cred... Stai aici cu Toby şi încearcă s-o linişteşti pe pisicuţă! Mă duc mai întâi să-l iau pe Pirat de acolo, ca să nu se rănească şi să n-o sperie şi mai tare pe asta mică.

Trecu mâna lui Toby într-a lui George şi dispăru înăuntru.

George se uită la pisicuţa care se agăţa cu disperare de acoperiş şi se simţi foarte vinovat. N-ar fi trebuit s-o aducă în casă.

– Încearcă să te mai ţii puţin! o îndemnă el cu voce blândă. O să fie bine. Te dăm noi jos de acolo. Şi pe urmă promit că o să încercăm să aflăm a cui eşti.

Capitolul opt

– George, eşti bine? răsună o voce din spatele lui.

Băiatul se întoarse. Era Luke, vecinul lor. Nici măcar nu-i auzise duba când parcase.

– Bună ziua! spuse el, aproape fără suflare. Aveţi cumva o scară în spate? Mama s-a dus să caute una, dar nu ştie exact unde e.

– Pentru ce aveţi nevoie de scară?... A, am înţeles. Luke se uită ţintă la Cleo, care era agăţată de acoperişul garajului. Stai puţin! zise el şi se întoarse repede la dubă.

George se apucă din nou să murmure cuvinte liniştitoare pentru pisicuţă şi să-l oprească pe Toby să se caţăre pe jgheab ca să ajungă la ea. Apoi ridică ochii spre fereastra dormitorului. Mama îl luase probabil pe Pirat şi-l dusese într-un loc sigur, pentru că fereastra era acum deschisă. Poate crezuse că pisicuţa ar fi vrut să intre înapoi. Dar George era sigur că un animal atât de

mic n-ar fi putut încerca să sară înăuntru de pe acoperişul acela înclinat fără să alunece mai rău.

– L-am închis pe Pirat în bucătărie, spuse mama, ieşind în fugă pe uşa casei. Dar nu găsesc scara, cred că e în garaj.

– Nu-i nimic. George arătă spre Luke, care venea pe alee cu o scară portabilă. Are domnul Luke una.

Mama lui răsuflă uşurată.

– Bună ziua, domnule Luke! Aţi venit exact la momentul potrivit! Am luat o pungă cu boabe pentru pisici; mă gândeam să încercăm s-o convingem cu ele să se întoarcă la fereastră, dar aşa va fi în mod sigur mai uşor.

Luke desfăcu scara şi o trase încet până lângă peretele garajului.

– Nu vreau s-o sperii, spuse el. Daţi-mi nişte boabe!

Mama îi puse câteva în palmă, şi el sui treptele, întinzând mâna cu gustări către pisicuţă.

– Vino, pis-pis-pis! Hai, uite-aici! Nu vrei?

Cleo şuieră slab către bărbatul acesta necunoscut. Era atât de speriată, încât nu ştia ce să facă – nu putea decât să se agaţe mai departe de acoperiş.

George se uita la ea cu inima bătându-i ca un ciocan. Dacă Luke nu ajungea până la pisicuţă? Dacă ea încerca să se ferească de el şi cădea?

– Ţineţi-mi scara, vă rog! îi spuse încet Luke mamei. Am nevoie de amândouă mâinile... Aha! Gata, te-am prins! Coborî agăţându-se de margine cu o singură mână, în timp ce pisicuţa i se zbătea în braţe. S-a

rezolvat. Acum eşti în siguranţă. Da, ia şi mănâncă! Râse văzând-o pe Cleo cum miroase în sfârşit boabele şi se apleacă să bage botul în punga din mâna mamei. Nu pare c-ar fi păţit ceva, nu? Se uită cu atenţie la blăniţa roşcată cu pete albe şi negre a pisicuţei şi se încruntă. Hm, mă gândeam... Dar nu, e prea departe. Poţi s-o ţii puţin? i-o dădu el lui George şi băgă mâna în buzunar. Vi se pare că seamănă cu pisica din poza asta?

Le întinse o foaie de hârtie pe care se vedea fotografia unei pisici.

– Da, zise mama băiatului, privind cu atenţie. Aşa aş zice...

– Nu pot să cred. Luke scutură din cap. Ei bine, fetiţa care locuieşte chiar vizavi de casa unde lucrez acum o să fie foarte fericită dacă într-adevăr asta e pisica ei. Tu eşti Cleo?

– Cleo? exclamă George uluit şi se uită ţintă la pisicuţă. Cleo, pisica lui Amber?

Luke păru să mediteze o clipă.

– Într-adevăr, parcă mama ei a zis că o cheamă Amber. E roşcată?

– Da, ea e! Şi asta e pisica lui Amber? E colega mea de clasă. Deci de-asta era atât de supărată în ultima vreme! Băiatul se uită la Cleo, şi obrajii i se învăpăiară: fusese cât pe ce să fure pisica lui Amber! Dar cum de a ajuns tocmai aici? întrebă el deodată. Amber mi-a spus că locuieşte în cealaltă parte a oraşului, lângă parcul de aventuri.

Luke făcu o mutră poznaşă şi arătă cu capul spre dubă.

– Ei bine, ia închipuiţi-vă unde a fost parcată! Chiar în faţa casei lor.

– Amber spunea, într-adevăr, că pisica ei e foarte curioasă, zise George. Se temea să n-o calce vreo maşină, pentru că începuse să iasă pe stradă.

– Credeţi că a intrat în duba dumneavoastră? întrebă uimită mama, scuturând alte câteva bobițe din pungă şi dându-i lui Cleo.

– Altfel nu văd cum. Mai bine o duc acasă, oftă el. Şi o să-mi cer scuze că am răpit-o.

– Dar n-aţi vrut! râse mama. Sunt sigură că vor fi foarte bucuroşi că le-aţi adus-o. Vreţi să vă împrumut cuşca Piratului? Biata pisicuţă, nu cred c-o să-i placă prea mult, pentru că miroase a motan, dar în ceva tot trebuie s-o puneţi.

– Înainte să mănânce toată mâncarea şi s-o şteargă iarăşi! fu de acord Luke.

– Pot să vin şi eu cu dumneavoastră? întrebă sfios George. N-o să vă deranjez. Aş vrea doar să vă ajut s-o duceţi acasă.

– Dacă mama ta e de acord... Poţi să stai cu mine în faţă şi să ţii cuşca. Nu vreau să se legene.

– Sigur că poate, spuse mama. Staţi puţin s-o scot din garaj!

George zâmbi. Îşi imagina cât de fericită avea să fie Amber. Dacă ei l-ar fi pierdut pe Pirat, el, cu siguranţă, ar fi fost negru de supărare.

– Amber, poţi să răspunzi tu la uşă? o strigă mama. Sunt cu mâinile murdare de aluat.

Amber puse jos mingiuţa zornăitoare pe care o găsise sub suportul de pantofi şi-şi şterse lacrimile. Îi venea întruna să plângă – totul în casă părea să-i amintească de Cleo.

– Dacă sunt iar oamenii ăia cu ferestrele, spune-le „nu, mulţumesc!“, adăugă mama ei.

Mamei nu-i plăceau deloc comis-voiajorii care încercau să vândă tot felul de lucruri şi care apăreau exact când pregătea ea cina. Amber deschise uşa de la intrare, încercând să afişeze un zâmbet politicos, dar ferm, de refuz.

– Ah!

Era muncitorul care lucra peste drum. Fetiţa îşi muşcă buza. Oare venea să-i povestească mamei, până la urmă, ce făcuse ea? Dar bărbatul zâmbea.

– V-am adus un cadou. Eu şi prietenul meu.

Şi omul se dădu la o parte, pentru ca Amber să-l poată vedea pe băiatul de alături, care ţinea în mână o cuşcă de plastic.

– George? Fetiţa se uită o clipă ţintă la colegul ei de clasă, apoi la cuşca pentru pisici, şi ochii i se căscară de uimire. Ai găsit... Ai găsit-o pe...?

– Ea e? întrebă George tulburat. Noi aşa am crezut.

Cleo zgâria cu disperare pereţii cuştii, mieunând întruna. Amber era acolo! Băiatul o dusese înapoi la ea! De ce n-o lăsau să iasă?

– Amber, ce este? Mama ei ieşi în hol, ştergându-şi mâinile cu un şervet de bucătărie. Bună, Luke! E vreo problemă la Jan?

– Mami, au găsit-o pe Cleo! Vă mulţumesc atât de mult! Amber deschise încuietoarea şi vârî mâna înăuntru să-şi mângâie pisicuţa. Nu credeam c-am să te mai văd acasă... murmură ea, scoţând-o din cuşcă şi lipindu-şi-o de umăr. Unde era?

– Am găsit-o la mine în curte, o lămuri George. Dar nu ştiam că e a ta. I-am dat... ăăă... să mănânce ce-mi rămânea de la masa de prânz, recunoscu el. Şi pe urmă a nimerit pe un acoperiş de garaj de unde nu se mai putea da jos, şi domnul Luke ne-a ajutat s-o coborâm.

Nu avu curajul să-i spună că o ademenise în casă şi că, sub ochii lui, pisicuţa se bătuse cu Piratul.

Dar Amber strălucea de bucurie.

– Îţi mulţumesc că i-ai dat să mănânce! Mi-a fost atât de teamă să nu facă foamea pe undeva!

– Înclin să cred că domnişoara s-a plimbat cu duba mea, interveni Luke. Nu-mi pot da seama altfel cum a ajuns în cartierul nostru. Suntem la cel puţin trei kilometri depărtare.

– Dumnezeule mare! exclamă mama. A fugit de acasă! Trebuie să-i sun pe tati şi pe Sara să le spun. Nici nu ştiţi cât vor fi de uşuraţi! Noi ne imaginam cele mai rele lucruri...

– Mă bucur că am găsit-o, îi spuse George lui Amber.

– Nu cred că te bucuri mai mult ca mine, spuse fetiţa chicotind, căci Cleo o lingea pe bărbie. N-ai cum.

– Ştii o mulţime de lucruri despre pisici, zise Amber admirativ, uitându-se cum George o scărpina pe Cleo în locul cel mai sensibil de după ureche.

Îl invitase la ea în semn de mulţumire şi ca să-i arate cum o mai ducea pisicuţa. George o întrebase de câteva ori la şcoală ce mai făcea Cleo, şi fetiţa se gândise că, probabil, băiatului îi plăcuse foarte mult pisica ei.

– Motanului nostru îi spunem Piratul, pentru că arată ca şi cum ar avea un petic pe un ochi. E al mamei, de fapt. L-a primit înainte să mă nasc eu.

– Deci e destul de bătrân, nu?

– Îhâm. Acum e cam leneş – nu mai aleargă ca pisicuţa ta. Dar ţinem foarte mult la el, adăugă băiatul cu hotărâre.

Şi era adevărat. Poate că motanul lor se mişca mai încet şi nu se mai pricepea să alerge după jucării, dar noaptea dormea aproape întotdeauna la picioarele lui George. Mama îi spusese cu o zi în urmă că Piratul făcea aşa de când era el bebeluş. Ea şi tatăl lui încercaseră să-l ţină deoparte, pentru că se temeau să nu-l rănească din greşeală, dar motanul refuzase să plece – şi se pricepuse întotdeauna cel mai bine să-l liniştească pe George din plâns.

– Până la urmă, am renunţat, îi spusese mama, zâmbind către Pirat, care şedea între ei. E limpede: a hotărât că eşti al lui.

George se uită cum Cleo se caţără în poala lui Amber şi se tolăneşte acolo, torcând. O mângâie pe urechi şi dădu încet din cap aprobator. Amber era a lui Cleo, iar el îi aparţinea Piratului – şi aşa trebuia să fie.

HOLLY WEBB

Holly Webb trăiește în Berkshire, împreună cu soțul și cu cei trei copii. Pisicile ei fac mereu gălăgie în jur când scriitoarea stă și scrie la computer.